

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

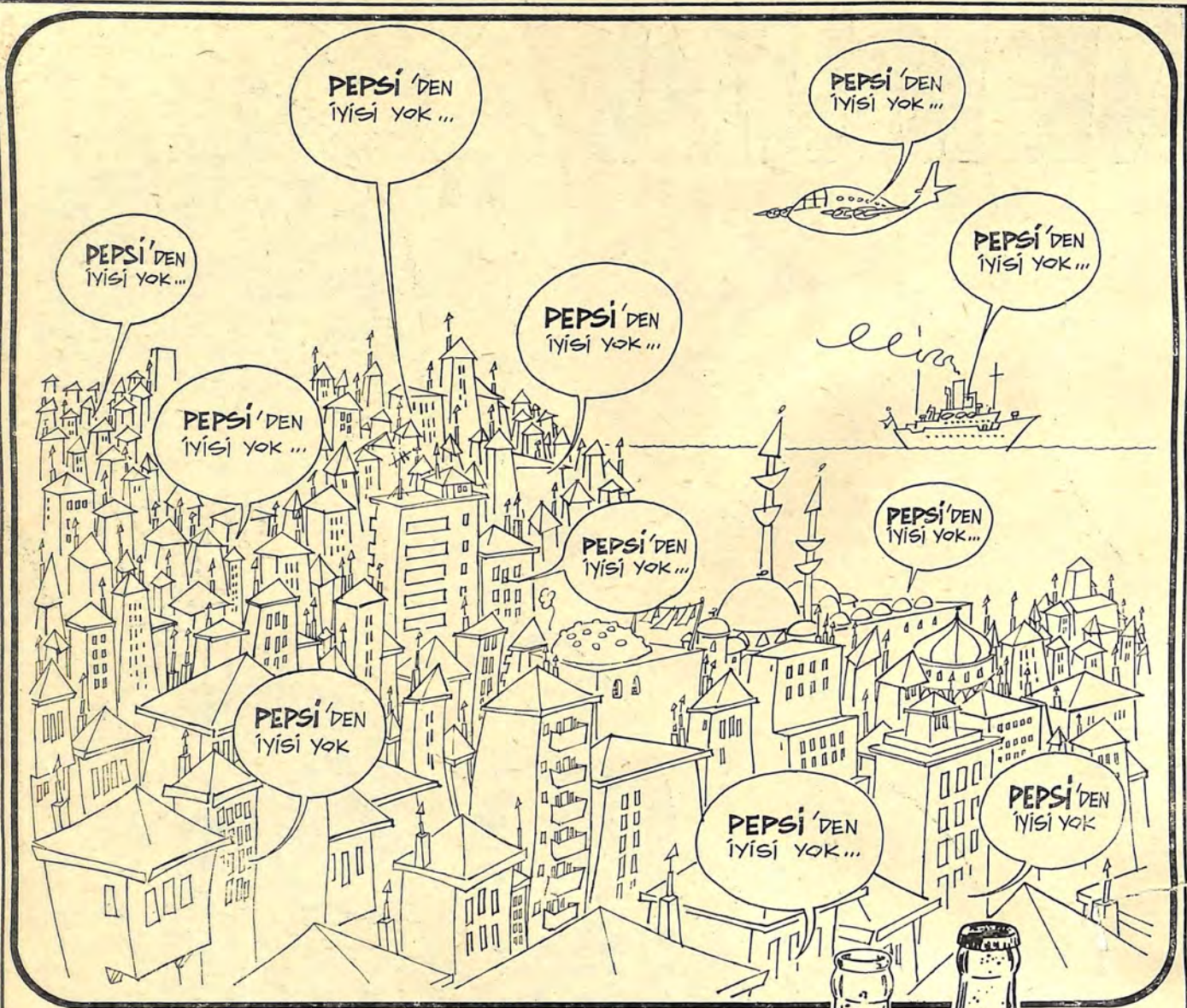
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalım

Demirel — Bugün gidin, dört yıl sonra gelin!..

**Pepsi için
Pepsi
lezzetinden
ayrılmaz**

PEPSİ, FRUKO + TAMEK
Meyve Suları Sanayii A.Ş. Fabrikalarında Şişelenmektedir.

AJANSTEK P-69/591

(Ak.: 175)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 44 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 22 Ekim 1969

Kazanan mı kazanıyor.. Kaybeden mi ?

BİR ohhhhh çekelim hep beraber...
Seçimler bitti.

Süleyman bey bir zafer daha kazandı.

Yüzyetmişbeş yeni milletvekili giriyor parlâmentoya...

Küçük partiler biraz daha kırılmış...

Büyük partiler biraz daha mağrur...

Amma velâkin...

«Âlem yine ol âlem, devran yine ol devran.»

İsmet Paşa'ya sormuşlar gazeteciler:

— Siyasî hayattan çekilecek misiniz?

Paşa:

— Şaka etmeyin.. demiş.

Çekilmez Paşa.. Allah gecinden versin, seksenbeş değil, yüzseksenbeş yaşında da çekilmez, ömür boyu devam edecek bu işe...

Ya Osman Bölükbaşı?

O da çekilmez. Yirmiüç yıldan beri politika bahçesinin gülü ve dikenini Bölükbaşı...

Feyzioğlu çekilmez, Aybar çekilmez, Azizoğlu çekilmez, Balan çekilmez, Türkeş hiç çekilmez...

Süleyman bey niye çekilsin? Daha zaferinin dumanı tütüyor seçim sandığında... Yaşı da pek genç...

O da çekilmez.

Demek ki parlâmentomuz alının aklı, gözünün yaşıyla açılacak, mebus beyler kucaklaşacaklar; eskiler yenilere gezdirecekler Meclis binasını:

— Bak şurası lokanta, yemek ucuzdur.. şurası kütüphane, kapısını açmasan da olur.. şurası oturma salonu, gır-gır için birebirdir.. şurada boyacı.. şurada...

Ve efendim başlar yeni bir dört yıllık devre...

Onlar erer muradına, biz çıkalım kerevetine...

Siyasî partilerimiz, gruplarımız, milletvekillerimiz, liderlerimiz birbirleriyle kucaklaşıp öpüşür, tebrik telgrafları teati eder, halvet olurken, biz de oturup düşünceğiz elbet...

Ne düşünceğiz?

Demokratların siyasî affı meselesi hasıraltı edilmişti, ne olacak? diye düşünceğiz...

Memurların personel kanunu gelmeyen otobüsü bekler müşteri gibi durakta bıraktığımız yerde bekliyor, ne olacak? diye düşünceğiz...

— Propaganda gezilerini uçakla yapan Demirel, seçimleri kazandı. —

TEPEDEN İNME!

AKBABA

Gelecek sayıda sevgili okurlarına
üç mizah şaheseri sunuyor:

Milletvekili olduk

Muzaffer İZGÜ

Kasıntı adam

Aziz NESİN

Mustabey plânı

Vedat SAYGEL

29 Ekim'de AKBABA'da

Üniversite reformunun dosyaları tozlanmış duruyor, yeni öğrenim yılı içinde ne olacak? diye düşünceğiz...

İşçilerin asgari ücret davası uytulmuştu, ne oldu? diye düşünceğiz...

Tüccarın, iş adamının transferleri bekliyor ve gecikiyor, bu iş nasıl halledilecek? diye düşünceğiz...

Yardım Konsorsiyumu, Dünya Bankası, akli erer maliyeciler, ille de devalüasyon diyorlar, bu nâzık konu ne olacak? diye düşünceğiz...

Dış ticaret açığı giderek büyüyor, döviz sıkıntısı bastırıyor, bu belâya nasıl çare bulunacak? diye düşünceğiz...

Şimdi biliyoruz ki içinizden biri çıkıp:

— Yahu AKBABA! sana mı düştü bütün bunların kaygısı? Bırak da onları Süleyman bey düşünün... diyecek.

Doğru, doğru, ama sevgili okurlar...

Bunlar Süleyman beyin değil, memleketin dâvaları.

Seçimler bitti, ama memleketin ciddi ve ağır dâvaları yerinde duruyor. Seçim kazanmakla da çözümlenemiyor bu dâvalar...

Kimsenin elinde sihirli değnek yok ki hokus-fokus deyip dış ticaret açığını kapasın... Fiyatlar başını almış alabildiğine giderken, memurların maaşları aynı kalırken, Üniversite kaynakken, döviz sıkıntısı piyasayı nefessiz bırakırken, Demokratların affı Demoklesin kılıcından beter biçimde sallanırken, sen kalkmışsın büyük bir zaferle oturmuşsun koltuğa...

Doğrusu o koltukta olmak istemeyiz.

Böyle zamanda en iyisi muhalefet.

Bu bakımdan şaşırıyor insan; Bülent Ecevit'i mi, yoksa Süleyman Demirel'i mi kutlasın diye?

En iyisi ikisini de tebrik edip Ecevit'e:

— Muhalefette kaldığınızdan ötürü kutlarım..

Süleyman beye de:

— Koltuğa oturduğunuz için sevindim.. demek.

Birkaç yıl geçmeden belli olacak nasıl olsa; kazanan mı kazanıyor, kaybeden mi kazanıyor?..

AKBABA

EBEGÜMECİ

MUZAFFER İZGÜ

BİZİM dayının maşallahı vardır, mübarek akıl küpü. Bu kafayla Odalar Birliği Başkanı bile olurdu ama, ne yazık ki tahsili kıt... Değirmen gibi çalışır o yumru kafa...

— Yahu dayı, herifler Ay'a gittiler!

— O da birşey mi yeğen, benim elimde imkân olsa Jüpiter'e bile giderim.

— Yahu dayı, eller sun'ı su yapmışlar!

— O da birşey mi yeğen, benim elimde imkân olsa sudan zeytinyağı yaparım namussuzum.

Komandoculuktan çıkar, nurluktan çıkar, politikacılıktan çıkar, çıkar oğlu çıkar... Hele hileli işler dediniz mi üzerine yoktur bin maşallah!

— Lan yeğen, iyi ki ben söyle Avrupa'nın ileri bir ülkesinde dünyaya gelmemişim, der. Yoksa herifler beni hapisaneden dışarıya salmazlardı. Ama gözünü sevdiğimin Türkiyesi, benim vatanım, maşallah her işimizde, her şeyimizde hile vardır. Öyle ki, yarın birgün inekler bile kendi sütlerine kendileri su karıştırıp hileyle başvururlarsa hiç şaşma! Hilenin girmedığı yer kalmadı ki memlekette, yatak odalarına dek girdi.

Bir keresinde bana sormuştu:

— Doktorlar aynı hastalık için niye birden fazla ilaç yazarlar? diye.

— Hastalık daha çabuk geçsin, ilaçlar daha etkili olsun diye, demiştin.

O, gülmüştü:

— Bilemedin yeğen, bilemedin, demişti. Doktorların çok çeşitli ilaç yazmalarının tek nedeni şu: Farzedelim adamın hastalığının geçmesi için C vitamini mi gerek, yazar beş altı tane C vitamini ilaç. Gaye, bu ilaçlardan birinden birinin içinde artık şansa kalmış C vitamini bulunur da, hastaya iyi gelir diye. Anladın mı yeğen?

Neyse, geyenlerde dayımla yeni bir işe başladık. Önce gittik Bitpazarı'na, bin kadar küçük ilaç şişesi topladık.

— Dayı, dedim, galiba yine ilaç çığıla başlayacağız?

Güldü:

— Bu kez türlü çeşitli iş yapacağız yeğen, türlü çeşitli, dedi.

Eve geldik. Koştı gitti dayım, yarım kilo sarı tahta boyası aldı geldi. Döktük bir kazanın içine boyayı, ver ettik üstünden suyu...

— Yeğen, dedi, koş getir mutfakta ne kadar tuz varsa, onu da atalım içerisine!

Yanlışlıkla şeker kutusunu getirmişim.

— Dök dök, farketmez, dedi dayım.

Döktük. Sonra, tuz da ilâve ettik. Dayım elini alına koyarak, biraz düşündükten sonra:

— Hadi biraz da kırmızı biber tozu karıştıralım! dedi.

— Karıştıralım dayı karıştıralım. Onu da karıştırdık.

— Koş git şimdi bakkaldan bir liralık limon tuzu ile bir liralık karbonat al gel!

Onları da attık kazanın içine.

— Haydi bakalım, dolduralım şimdi şişelere bu suyu!

Doldurduk sarı renkli, tuzlu, tatlı, acı, ekşi sudan şişelere. Dayım yüz kadar şişeyi sepete doldurduktan sonra:

— Sen de şu şeker sandığıyla sandalyeyi yüklen bakalım! dedi.

Vardık gittik Aksaray'ın en civcivli yerine. Dayım şişeleri sandığın üzerine dizdi.

— Yahu dayı, dedim, ne diye bağıracağız şimdi?

— Benim de aklımda birşey yok ki yeğen. Dur hele dizelim şu şişeleri bir, o zamana kadar gelir akluma birşey.

Şişeleri dizme işi bitince, dayım hemen sandalyenin üzerine çıkıp bağırmağa başladı:

— Koş vatandaş koş!... Sizlere sesleniyorum!... Üslerilere, gastritlilere, mide asabilerine, hazımsızlara, bağımsızlara, kabızlara sesleniyorum... Yetişen alıyor bundan. Aneniz mi midenizden şikâyetçi, babanız mı midenizden şikâyetçi, siz mi midenizden şikâyetçisiniz? Evet beyler, elimdeki şişenin hediyesi iki buçuk liradır. Hangi eczanede bu ilâcın bir eşini daha bulursanız, derhal paranızı geri vereceğim. İşte bu şişedeki cevher, bu sarı cevher Can-kurtaran dağının Sonbahar otu...

Beyler iyi dinleyin lütfen, ben bu otu bulabilmek için tam onbeş yıl dağ bayır demeden dolaşım. Dedem Lokumzade, onun dedesi Lokmazade, onun dedesi de hepinizin bildiği gibi Lokmanzade... Evet, ben bunu dedemden kalan bir kitaptan bulup çıkardım. Nice Alman profesörleri, nice İngiliz profesörleri, nice çavur profesörleri bu kitabı elimden almak için bana saraylar bağışlayıp, çuvalar dolusu altınlar teklif ettiler. Ama ben onlara dedim ki, ben bu vatanın hizmetindeyim, ben vatandaşlarımın hizmetindeyim, dedim. Arkadaşlar, bu ilâcı kullanma çok basit. Bir bardak suya on damla damlatıp, hemen yemekten sonra şifa niyetine diyerek içeceksiniz. Ama çok rica ediyorum arkadaşlar, onbir damla damlatmayın, dokuz damla da damlatmayın, sonra benim yanıma gelip niye hastam iyi olmadı demeyin. İspatı mı, işte belgeler vatandaşlar!... İşte şu mektuplar, yurdun dört bir bucağından gelen, benden ilâç isteyen acil duruma düşmüş vatandaşlarımızın mektupları... Haydi beyler, az kaldı, hediyesi iki buçuk lira, yetişen alıyor!...

Sağolsun, hileli hurdalı işi seven halkımız, yarım saatin içinde tüketiler yüz kadar şişeyi. Dayım:

— Sen koş eve, yüz şişe daha al gel, ben seni kahvede bekliyorum, dedi.

Koştum gittim, yüz şişe daha aldim geldim. Sandığı yüklenip Mahmutpaşa'ya gittik. Yine kurduk tezgâhı. Ben:

— Koşun vatandaşlar, mide... demiştin ki, dayım:

— Yeğen, vazgeç mide flashından, dedi. Burada da istersen kanser diye bağırabiliriz!...

— Olur dayı, kanser diye bağırabiliriz!

Dayım yine çıktı sandalyenin üzerine:

— Sayın vatandaşlarım, dedi, bir dakika beni dinleyin! Kanser vatandaşlar kanseri!... Tifonun aşısı var mı, var... Tatanosun aşısı var mı, var... Kuduzun aşısı var mı, var... Pekiyi vatandaşlar sorarım size, milleti kıvrır kıvrır kıvrandıran kanserin niye aşısı olmasın? Koş vatandaş

koş, kanserden korkun mu var, bundan böyle bize koş! İşte şu elimdeki cevher, bir haftanın içerisinde eritip, eriyen uru da et olarak kabalara gönderiyor. Bu ilâcı içen ölene kadar kansere yakalanmıyor. Dedemin dedesinin dedesinin dedesi olan Kevserzade'nin kitabından bulup çıkardığım bu kanser ilâcı kanserin kökünü kazıyor vatandaşlar. İspatı mı, işte mektuplar arkadaşlar; yurdun dört bir bucağından gelmiş çaresizlerin mektupları. Allah razı olsun, şifa buldum diyen mektuplar, sayenizde daha kansere yakalanmadım diyen mektuplar... Hediyesi sadece ikibuçuk liradır arkadaşlar, yetişen alıyor!...

Kanserefbollere onbeş dakikanın içinde satıverdik yüz şişeyi.

Dayım:

— Koş eve, yüz şişe daha al gel! dedi.

Koştum gittim. Bu kez tezgâhı Fatih'te kurduk. Şişeleri dizdik. Tam:

— Kanser... diye bağırıyordum ki, dayım:

— Yok yeğen, çeşidi değiştirelim, dedi.

Çıktı sandalyenin üzerine, biraz düşündükten sonra:

— Sevgili vatandaşlarım, diye bağırdı. Bir pantalonu kaçta temizletiyorsunuz? Yedibuçuk liraya değil mi? Bir ceketi kaçta temizletiyorsunuz? Onikibuçuk liraya değil mi? Artık bundan böyle temizleyiciye paydos arkadaşlar! Bu elimdeki şahane leke ilâcı namus lekelerini bile iki dakikanın içerisinde çıkarıyor... Firçalamak yok, kazımak yok, sürtmek yok, kol sallamak yok, beklemek yok. Sür bu ilâcı lekenin üzerine, on dakika bekle! Ondan sonra lekenin yerini bulabilirsen, gel, ilâcı kafama çal! Haydi beyler, hediyesi ikibuçuk lira, yetişen alıyor!...

Şişelerden ancak elli tanesini satılabildik. Nerdeyse onbeş dakika olacaktı, biri gelip şişeyi kafamıza çarpacak.

— Dayı, dedim, keşki yine kanser deseydik!

— Ulan yeğen, hep aynı şeyleri söylemeye sıkılıyorum bel! Hadi madem, toparlayalım tezgâhı, şöyle Vefa'ya doğru uzanalım!

Vefa'da ben bekliyorum dayım kanser diye bağırarak:

— Erkeklerle sesleniyorum erkeklerle, diye bağırmasın mı? Erkekler gelsinler beriye, erkekler!...

Hiç, erkekler gelsinler beriye sözünü duyan kadınlar çeker gidiciler mi oradan? Galiba dayım bu kez doğumu kontrolden falan bahsedecek. Ama öyle demedi:

— Arkadaşlar, dedi, deliye niye deli oldun diye kızabiliyor, alaya alabiliyor muyuz? Veremliye niye verem oldun deyip başına kakabiliyor muyuz? Öyleyse niye iktidarsızlara, sen iktidarsızın diye başına kakıyor, alay ediyoruz? Evet arkadaşlar, iktidarsızlık da sıtma gibi, tifo gibi, delilik gibi bir hastalıktır. Hastalıktan utanılmaz arkadaşlar, sıkılmaz arkadaşlar, yeter ki o hasta derdin devasını arasın bulsun! İşte beyler, şu elimdeki sarı cevher, iktidarsızlık hastalığının tedavisini kesin olarak gerçekleştiriyor. Söylemesi ayıp arkadaşlar, yatmadan önce bir bardak suya iki damla, evet iki damla damlatıp içtin miydi, hiç korkma, ister altmışında ol, ister yetmişinde, yüzünün akyıla çikarsın işin içinden... Yalnız arkadaşlar, paranızı alacağım, hakkınız

Esnaf kontrol edilmiyor. — Gazeteler —

— Biletler kontrol!..

üzerimde kalmam, olmaya ki üç damla damlatasınız, olmaya ki dört damla damlatasınız, kudurursunuz vallahi arkadaşlar, kudurursunuz... Şimdi içinizden bazıları haklı olarak bunun ispatı diyecekler... Arkadaşlar, bu leke ilacı değil ki süresin burda ilacı çıkarasın lekeyi. Diş ilacı değil ki süresin ilacı dindiresin ağrıyı. Olmaz arkadaşlar, bunun tecrübesi burada olmaz. Yalnız, şu mektuplar, herşeyi ispat etmeye kafidir sanıyorum. Okuyorum birini, çok şükür sayenizde karımın gözüne girdim, aman on şişe daha. Bursa'dan arkadaşlar... Bu da Kozan'dan, bakın ne diyor: ilacınızı içtikten sonra aynı damızlık boğaya dönüyorum, aman tez elden yirmi şişe daha. Bu da Van'dan, bakın ne diyor: Allah senden bin bin razi olsun arkadaş, karımın duası seni mutlaka cennete götürür, aman otuz şişe daha...

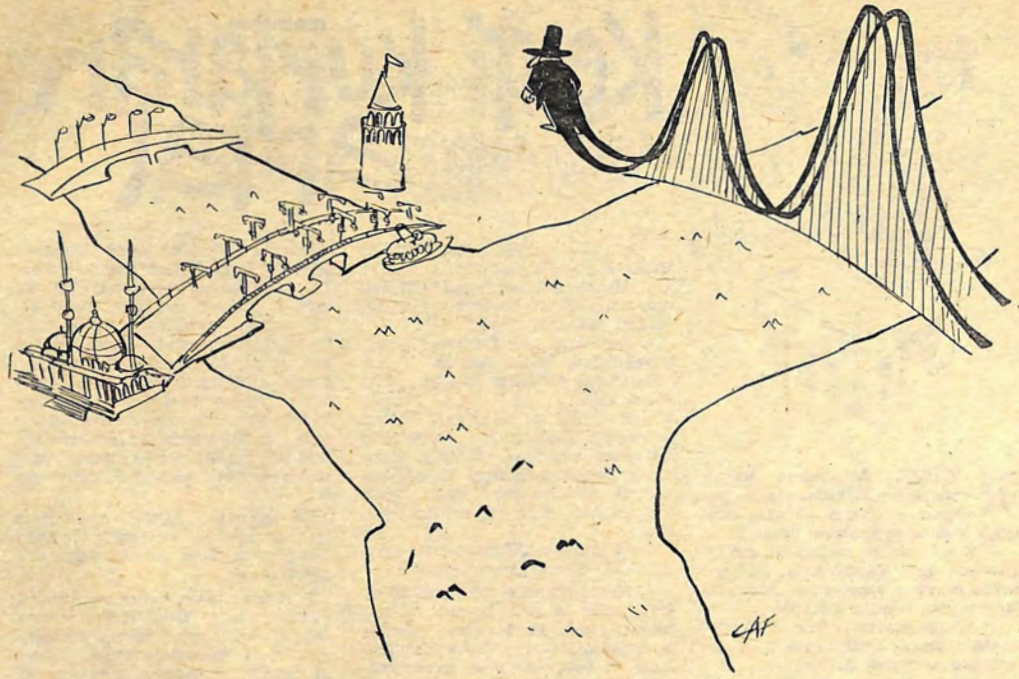
Haydi beyler, hediyesi on lira, yetişen alıyor!...

Şişeleri beş dakikada tükettik. Sekiz on kadın bile, sıkıla büzlü:

— Ver bize de o ilacı! dediler.

O günü akşama dek dört yerde daha tezgâh kurduk. Birinde mayasıl dedi dayım, birinde uyuz dedi, birinde ekzema dedi, birinde astım dedi... Allah bin bin bereket versin o günü üçbin lira kazandık. Şimdi İstanbul kazan biz kepeçe, dolaşıp duruyoruz... Ne karışan var, ne de eden!...

Muzaffer İZGÜ

ASMA KÖPRÜ!

KELİMELERİN insan hayatında ne kadar büyük rol oynadığını eskiden beri biliriz. Ama öyle basitlerdeki kelimelerin hep kanunlarda, nutuklarda falan bulunan iri lâflar olduğunu sanırdım.

Son zamanlarda psikologlar birkaç heceli bir tek kelimenin bile bir insanın ömrünü baştan sona etkileyebileceğini ileri sürdüler. İddialarına göre bir insanın adı öyle bir «kader kelimesi» olabiliyormuş.

Bazı ana babalar çocuklarına ad verirken kendi açık ya da gizli istek ve eğilimlerini dile getirmekte, yani isimleri bir çeşit direktif gibi kullanmakta imişler.

Çocuklar da o direktif kendi huylarına uygun düşerse o yönde daha hızlı gelişir, düşmezlerse ters tepki ile isyan edip tam aksi yönü seçebilirlermiş.

Söz gelimi oğluna Mülâyim adını veren bir babanın oğlu ya tam bir muhallebi çocuğu —ve zamanla muhallebi gibi bir herif— olmuştur, ya da herkesle sertlik yarışına kalkıp Seyit Battal Gazi'liğe özenirmiş.

Tersine, bir çocuğa Demir, Ateş, Aslan kabilinden adlar takmak ise onun dünyanın başına sıpsıvri bir belâ kesilmesine ya da iyice gevşeyip lökleşmesine

YELPAZE

REFİK ERDURAN

BUYURUN İSTATİSTİK NAMAZINA

çanak tutmakmış.

Başka ülkelerde soyadları ailelere uzun yüzyılların gerisinden miras kalmış isimlerdir. Bizde ise herkes kendi soyadını seçerli kırk yıl olmadı daha. Bir bilim adamımız Türkiye'deki bütün soyadlarını psikolojik eğilim belirtirlerine göre yüzdelere ayırsa sanırım pek ilgi çekici ve eğlenceli sonuçlar çıkar.

(Şimdi aklıma gelen bazı soyadlarıyla ben şuracıkta o incelemenin küçük çaplısını yapıverirdim ama gözüm yemiyor: davalardan falan açılır başımıza!)

Aynı uzmanların iddialarına göre toplumların eğilimlerini açığa vuran belirtilerin en önemlilerinden biri film başlıklarıymış. Sinema sahipleri ve film yapımcıları salonlarda ya da televizyon seyircileri arasında en büyük kalabalıkları nasıl adlarını çektiğini denemelerle anıyor, kurdelelere taktıkları başlıklarla bu gizli anketin sonuçlarını dile

getiriyorlarmış.

O konudaki bir makalede şu sözler dikkatimi çekti:

«Bir ülkeye dışarıdan getirilen filmlere takılan başlıklar oranın yerli kurdelelerine verilen adlar kadar, hattâ belki de onlardan daha önemlidir seyirci kitlelerinin eğilimlerini açığa vurmakta. Zira film yapımcılarının aksine ithalatçıları sanatı hemen hiç hesaba katmayan pratik iş adamlarıdır; halk isteklerine çok daha rahatça uyurlar.»

Bunu yazan zatın Türkiye'ye hiç uğramamış olduğu nasıl da belli, değil mi? Bir zahmet teşrif buyurmuş olsaydı pratik davranışta elhak en keskin iş adamından hiç geri kalmayan film yapımcılarımızın halk isteklerine ne kadar rahatça uyduklarını görür, sanat alanındaki eşsiz demokrasimize bayılırdı herhalde.

Bendeniz onun makalesini okur okumaz meraka kapıldım, hemen bir İstanbul gazetesini a-

çıp «Toplumumuzun bugünlerdeki eğilimleri bakımından acaba birşeyler öğrenebilir miyim?» diye sinemalar sütununu heyecanla gözden geçirdim.

İşte Eylülün son haftasında İstanbul ve Kadıköy sinemalarında oynayan onsekiz filminden on ikisinin başlıkları:

Cehennem Günü.
Korkunç İntikam.
Drango'nun İntikamı.
Drango Ölüm Treni.
Silâhların Gazabı.
İnsafsız Takip.
Sarı Ölüm.
Ölüm Emri.
Cinayet Salgını.
Ölüm Randevası.
Aşk Cinayeti.
Kanlı Sevdâ.

Ahn size ufaklık bir istatistik: bir düzine film adında bir «Cehennem», bir «Korkunç», bir «Silâhlar», bir «Gazap», bir «İnsafsız», bir «Takip», bir «Salgın», bir «Kanlı», iki «İntikam», iki «Cinayet» ve tam DÖRT «Ölüm»...

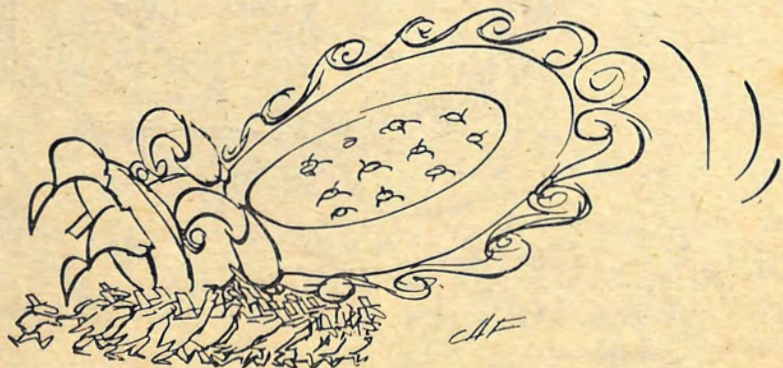
Ha, bir de şu başlık var: Bir Türk'e Gönül Verdim.

O lâfı eden kahramana ne denir?

Gazanız mübarek olsun efendim!

Refik ERDURAN

— Seçimler bitti. —

«FARELER VE İNSANLAR!»

Kenti Kurtaran APTAL

— Su hâlâ gelmedi ama, Belediye Başkanı yerinde duruyor.

— Mebus Burhan beyin «Başaramazsam kellemi keserim» diye söz verdiği ortaokul yapıldı mı?

— Yapılmadı ama Burhan bey milletvekilliğine devam ediyor. Sigarasını tütüren ihtiyar, kurnazca güldü:

— Eee, hâlâ ne tutuyunuz bunları başınızda? Sözelisi biz, gözümüzün tuttuğunu başımıza getiriyok, çalışmasını beğenmediğimizi alaşağı ediveriyok! Şimdiye dek kimleri yücelt-tik, kimleri çöktürdük, hesabı belirsiz.

Büyük altından gülmüseyerek arkadaşlarını dürtten Arpacı sordu:

— Kentin dertleri bitti mi? Bildiğim kadarıyla sizin bi santural meseleniz vardı. Bi konserve fabrikası meseleniz vardı. Yamaçtaki köylerin su baskınlarından kurtarılması meseleniz vardı.

— İşte bu meselelerin bitmesi için durmadan adam deniştirip duruyorum ya...

— Bitmez, dedi Arpacı'nın yanında oturan. Gel de aptal oğlanın kulaklarını çınlattı. Kentliye terfi edişimizde, biz de sizin gibi adam deniştirmekle her işimizin görüleceğini sanyorduk. Müjdeyi alır almaz bi sevinmiştik ki, sorma! Akli erenler, «Tamam» diyorlardı. «Çektiklerimiz bunca sıkıntı, kent olabilmemizin çabasıydı zaten.» Sonra bakıyorlardı, kent olmakla kasaba kalmak arasındaki farkı milletin çoğunun anlayamadığını görünce, «Bu akşam yediden yetmişe cami avlusunda toplanın, yatsı namazından sonra il olmanın yararları hakkında konuşma yapılacaktır» diye davul çıkartıyorlardı.

Köyceğ üstüştük cami avlusuna. Musalla taşına çıkan sağlık memuru, il olmanın yararlarını bir bir anlattı. Söylediğine göre, kendi belediyesini kendimiz kuracaktık. Dertlerimizi yakından bilen içimizden birini, başkanlığa oturtacaktık. Kendi istediğimiz insanı temsilci olarak Millet Meclisine sokacaktık. Mebusumuz ilin ihtiyaçlarını gidermek için hükümetle istişarelerde bulunacak, yardım alacak, belediyeimiz bütün dertleri kökünden kazıyacaktı.

İlk seçimde sağlık memurunu Meclise soktuk, arzuhalci Osman'ı Belediye Başkanı yaptık. Ankara'ya uğurlarken:

— Aman, dedik sağlık memuruna, görelim seni. Dertlerimizi senden daha iyi bilen yok. Gider gitmez çektiklerimizi hükümete anlat, bizleri şu işsizlik, parasızlık, topraksızlıktan kurtarmanın yoluna bak.

— Meraklanmayın, dedi, gittim mi gittim, ilk iş olarak yıllarca dertleriyle yoğrulduğum bu ilin refahı için çalışacağım.

Çekti, gitti. Gayrı çifti çubuğu bıraktık, güle oynaya, şenlikler yapıp, gelecek hükümet yardımını bekliyoruz. Kent, öteki kentlere benzesin diye Belediyenin kırık dökük yerlerini bi güzel onardık, aramızda para toplayıp kireç alarak içini dışını kendi ellerimizle badanaladık, Arzuhalci Osman'ın evden getirdiği tahta iskemleyi kenara çekip, gıcının altına elden düşünce bi koltuk aldık, Ankara'dan ses sada yok!

Gün aşırı:

— Bi haber var mı? diye Osman'ın eşliğini aşındırıyoruz.

Biz sordukça suçlu suçlu boynunu büküp:

— Yok, diyor oğlan.

— Haydi ondan habar yok. Belediye olarak sen ne yapıyorsun?

— Ankara'dan tahsisat gelmeyince ne yaparım? demez mi? Sabah da lereye geliyorum, akşam eve dönüyorum!

— Ülen ocağı batası, evle daire arasında gidip gelmekle iş biter mi? Hani il olunca çektiğimiz sıkıntılar dinecekti, yeni iş yerleri hizmete girecekti, millet para yüzü görecekti? Kentlilere benzer bi yaşayışımız olacaktı hani?

Kıvrır kıvrır kıvrıyor Osman. O kıvrandı, biz yükleniyoruz:

— Hani yollar yapılacaktı, yapılan yollara elentrikler konacaktı, su emimizin içinden akacaktı?

Göbek çalkalar gibi kıvrıyor Osman!

— Hani okul yapılacaktı, hastane açılacaktı, tohumluk buğdayla, banka kredileri bi düzene sokulacaktı?

Kıvrılıp bükülmeyle bırakıp:

— Bütün dertleriniz bunlar mı? diye patladı Osman.

— Sen bunlara dert demiyor musun len?

— Akşamları evinize ekmek götürcek paranız var mı?

— Eh, Allaha şükür o kadarını buluyoruz henüz.

Durup durup ağlamaklı bi sesle:

— Hah, ben onu da bulamıyorum! demesin mi?

Hepimiz donduk kaldık!

— Ne kendi maasımı alabiliyorum, ne üç beş memurumun maasını verebiliyorum. Esnaf veresiyeyi kes-ti. Kahveci, «Birikmiş borç ödenmeden belediye kahve çay götürmem» diye haber gönderdi. Benim yerimde olsanız ne yaparsınız?

Bu kez biz boynumuzu büküktük:

— Belediye Başkanlığının yanı sıra arzuhalcilik de yapardık.

O da öyle yapıyormuş meğer. Dedik:

— Oldu olacak peşin parayla, durumu bütün açıklığıyla belirten bi arzuhal yaz da, postalayalım gitsin Ankara'ya.

Bizim sağlık memuruna üç sayfa-lık bi mektup döşendi ki, zehir mi zehir! «Arkadaş» dedi, «Hani yol, hani su, hani ışık? Hâlâ köy bütçe-siyle belediyei yaşatmaya çalışıyo-ruz.» Daha çok şeyler dedi. Eşraf-tan bi kaç kişiyle birlikte kendi de imzayı attı, ilyele postaladı.

Üstünden çok geçmedi, «Ankara'dan Atatürk'ün büstü gönderilmiş» diye bi tevatür yayıldı ortalığa. Sağ-lık memuru Osman'ın gönderdiği mektubu alır almaz kolları sıvamış, büste beraber bi de mektup yazmış. İlin eksiklerini hükümete duyurdum, ilk iş olarak şehir alanına koymamız için Ata'nın bir büstünü koparmaya muvaffak oldum» yazıyormuş mektupta.

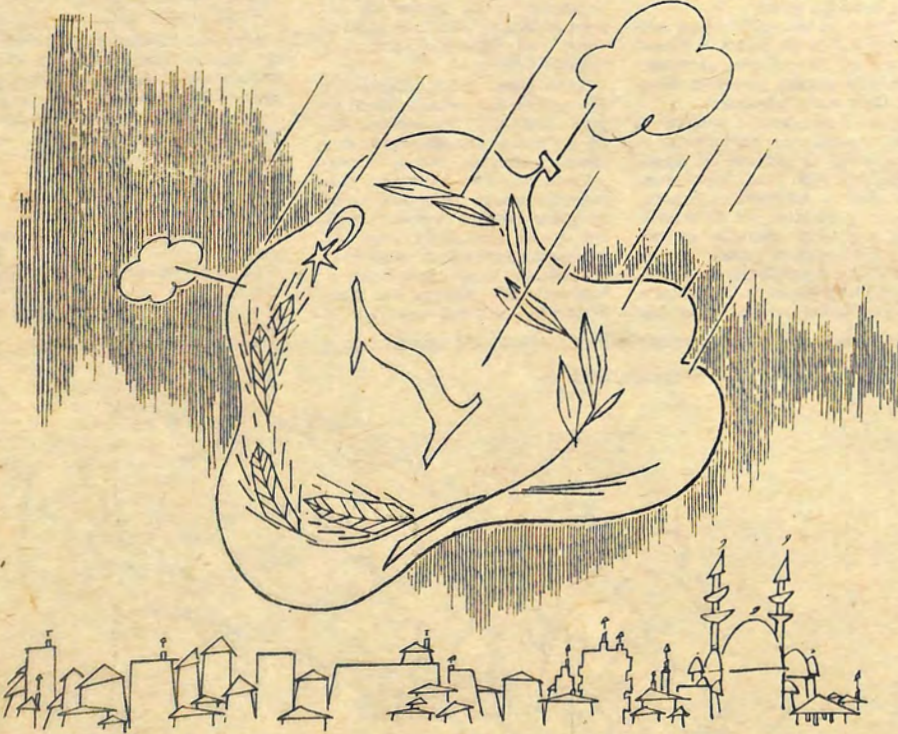
Yalan mı, essah mı dememize kal-madan «Yarın öğle üstü şehir ala-nında büstün açılış töreni var» diye dört bi yana haber salınıp, bildiri-len saatte davul zurna vurmaz mı! Koştuk ki, gelin gibi süslenmiş ko-ca alan. Derken Osman yükseğe bi yere çıktı, başladı bildiğimiz, yakı-nan tanıdığımız, vatani kurtarmak için omuz omuza savaştığımız Ata'yı anlatmaya. Aman ne anlatma... Ben diyeyim iki saat, sen de üç saat... Durmadan konuşuyor oğlan! Doğumundan, Samsun'a çıkışına; Erzurum Kongresinden, Cumhuriye-tin kuruluşuna; demokrasinin gelişinden, kendi Belediye Reisi oluşu-na kadar bir bir her şeyi anlattı!

Köylü, kentli kafa kafaya verdik: — Sağlık memuru mektubu yanlış anladı, ihtiyaçlarımızı yanlış belledi galiba, dedik. Bu kez kendi elimiz-le bi mektup döşenelim.

«Arkadaş» dedik mektupta. «Hani yol, hani su, hani ışık, hani devlet yardımı, hani belediye hizmeti?»

Haftasına varmadan koca bir bay-rak direği ile kısa bi mektup geldi.

— Ankara'ya düşen bir rasat balonu, halkı heyecana verdi. —

Yazısız

Çevap olarak, «Dertlerinize dikkatle eğilmiş bulunuyoruz, bu cümleden olarak belediye dairesine dikilmek üzere bir bayrak direği yolluyoruz» diyordu.

Ölür müsün, öldürür müsün! Haydi yine haber salındı, millet yediden yetmişe Hükümet Meydanına yığıldı. Balkona çıkan Osman pırıl pırıl parlayan direği göstererek, başladı bayrağın kutsiyeti hakkında nutuk çekmeye!

Yeniden sarıldık kâğıt kaleme, dedik: «Sayende direk dikildi, büst kondu, geriye okul, ışık, fabrika, hastane gibi basit dertler kaldı!»

Çıka çıka ne çıksın postadan? «Türk çocuğu önce vatanını tanımalı» yazılı iki satırlık pusuyla koca bir harita çıkmaz mı?

Çağırı üzerine haydi Hükümet Meydanına! Harita balkondan millete gösterildi, Osman tarafından vatanla ilgili nutuklar çekildi, onca insan saatlerce ayakta dikildi!

Dertlerinin çaresiz kalışına mı yanarsın, Osman'ın çenesinden kurtulmaya mı bakarsın! Yazışma başladıktan sonra millet canından bezdi! Biz diyoruz bayram haftası, Ankara gönderiyor mangal tahtası! Kendi aramızda toplanıp dedik, «Ne bu çene çekilir, ne bizim sağlık memurunun mebusluğundan kente hayır gelir! İyisi mi, ölümlüdeki seçimlerde aşağı edelim akılları başlarına gelsin vicdansızların!»

Edelim mi edelim. İlk seçimde, durumdan en şikâyetçi aklı başında iki kişiye verdik oylarımızı: Tahsildar Burhan beyle çarşı içindeki büyük binanın sahibi Nazmi beye... Burhan beyi milletvekili yaptık, Nazmi beyi Belediye Başkanı... Her ikisine de:

— Aman, dedik, görelim sizleri...

— Merak etmeyin, dedi Burhan bey. Ankara'ya gider gitmez önce bölge kalkınmasıyla okul işini alacağım ele. Su sorununa gelince: Çeşme falan değil, baraj kurulmasını teklif edeceğim hükümete.

— Örnek bir belediye kuracağım, diyen Nazmi bey, sabırsızlıktan yerinde duramıyor.

Göreve başladıklarının üstünden bir ay geçmeden, Ankara'dan bir mektup aldık. Kaç öğrencimiz olduğunu, hangi kitaplara ihtiyacımız bulunduğunu soruyor Burhan bey.

Yahu bu adam aklını peynir ekmekle mi yedi? Okulu, öğretmeni olmayan yerin öğrencisi olur mu?

Burhan beye gereken cevabı yazmayı düşünürken, Belediye Başkanı Nazmi beyden bir haber geldi: Belediye bu küllüstür yerden kurtarmak için kendi binasına taşımayı arzulu-yormuş da, kirayı ödeyip ödeyemeyeceğini halka soruyormuş! Burhan beye, «Önce okulu kurun, öğrenci sayısını sonra bildiririz» diye bir mektup yazdık, on beş gün kadar sonra, «Yorucu çalışmalardan sonra iki öğretmen tayinini başardık» diye cevap aldık!

Hepimizi aldı mı bi üzüntü! Milletvekilinle anlaşmanın yollarını mı ararsın, belediyenin masrafını mı karşılarsın, kendi derdine mi yanarsın! Üstelik tayini çıkan öğretmenlere ev temini, okul temini, yeme içme temini de sana kalmış! Sarıldık

AP'nin seçim masrafı üç milyon lira. — Gazeteler —

AYAKBASTI PARASI!

kaleme: «Kardeşim öğretmen gönderdiğinizi söylüyorsunuz ama, okulu kim yapacak?»

Hemen telgraf cevabını aldık: «İhtiyacımız olan kara tahta ile tebeşirler Millî Eğitim Bakanlığınca yollanacak!»

Cevaba cevap gerek. Aramızda para toplayıp, bi tel de biz çekтик: «Derdimiz tebeşirle kara tahta değil, mektebimizi soruyoruz.»

Sabah karanlığında karşılık geliyor: «Okulunuzun spor salonuna ko-

nulması plânlanan heykelinizi göndermiş bulunuyoruz!»

Aaa!... Çat diye bölünüvereceğiz ortadan! Anlaşmaktan geçtik, çıldırmamak için güç tutuyoruz kendimizi! Dedik:

— Bi pusla gönderip, Belediye Başkanından bilgi isteyelim.

Çarşı bekçisiyle gönderdiğimiz, «Burhan'la anlaşmak mümkün olmadığından, dertlerimize çare bulunmasını belediyeden istiyoruz.» yazılı kâğıda, «Pek çabuk olmaz. Elimizde

mevcudu kalmadığından, sizler gibi biz de ithalini bekliyoruz.» cevabını alınca, İlyas'ın aptal oğlu:

— Görüyorsunuz işte, dedi. Adam deniştirmekle işler düzelmiyor. İyisi mi kentin sorunlarına boşverin, kentlinin sınırlarını düşünün biraz da.

— Eee, dedik, ne yapalım?

— Yazışmayı, soruşmayı bi kenara bırakın. Anlaşılan bi aksilik var bu insanlarda. Ya kapağı Ankara'ya atanlar yeni yeni huylar ediniyor, ya da sorup söylediklerinin anlamı onlara varana kadar deniştir.

— Diyelim bıraktık. Ya onlar bize «Dertleriniz nelerdir, hangi eksiklerinizin öncelikle giderilmesini istiyorsunuz?» derlerse?

— Bu kez, siz onlar gibi konuşsunuz.

Sinadık da, o gün, bugün epey rahatladık.

Radyodan kazanan adayların isimlerini dinleyen ihtiyar sordu:

— İşleriniz oldu mu bâri?

— Yoo, dedi Arpacı. Ama tüm kent halkı çıldırmaktan kurtuldu!

— Haberleşiyor musunuz yine?

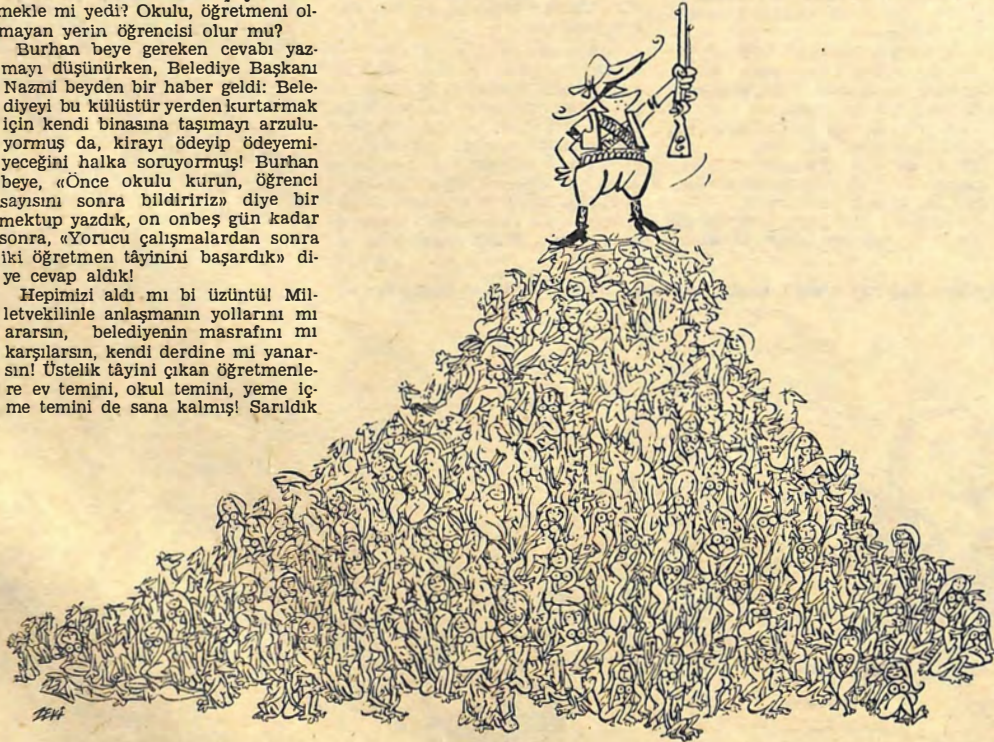
— Haberleşiyoruz. Ama, Ankara şivesiynen. Söz gelişi onlar, «İşik için kablolar döşendi mi?» diye soruyor, biz cevabı veriyoruz: «Yolla-dığımız ıkt adet öğretmen geldi!» Onlar diyelim havaların nasıl gittiğini soruyor, bizden «İşsizlik canımıza yetti!» cevabını alıyor.

— Dalga geçtiğinizi anlayınca kız-mıyorlar mı?

— Yoo, biz anlamazlıktan geldik-çe onlar anlaşma yolları arıyor.

— Sonuçtan memnun musunuz ya-nı?

— Hem de çok, dedi Arpacı. Eskiden akıllı sözüne uydukça adam deniştirir, adam deniştirdikçe anlaşabilmek için ecel terleri dökerdik. Şimdi Tanrıya binlerce şükür Bi aptalın sözüne uydugumuzdan beri, Ankara'dakilerin ecel teri döktüklerini öğrendik. Denişiklik mi? Boşver herkes yerli yerinde kalsın. Konuşmayı bildikten sonra, seni anlamak için Ankara kulağını dört açar!

Yazısız

Vedat SAYGEL

Köyden gelen gazeteci

Burhan Esen

İZMİR'DE sabık yazarlardan birinin işletmeye başladığı matbaada oturmuş, havadan sudan konuşuyorduk. Yıl 1950'den sonralarıydı. Basın kanunu henüz değişmemişti. Gazete çıkarmak için öğrenim mecburiyeti yoktu. Okur yazar olan, hattâ olmayan her Türk vatandaşı bulunduğu yerin en büyük mülkiye âmirine 16 kuruşluk pullu bir beyanname vererek, gazete çıkarmak imtiyazı alabilirdi. Diplomalı bir sorumlu müdür bulundurmak zorunluğu aranmıyordu.

Biz konuşurken içeride köylü kılık, sırta heybesiyle biri girdi. Orta yaşlı, uzun bıyıklıydı. Pantolonu dağ köylerinde görülen yarı şalvar biçimindeydi. Önce:

— Merhabayın ağalar!... dedi.

— Merhaba, dedik.

Heybesini yere indirdi. Boş sandalyelerden birine çöktü: — Matbaahane burası değil mi? diye sordu.

Matbaacı:

— Evet, dedi. Düğün davetiyesi mi lazım?

— İ-hh...

— Çiftçi mallarım koruma makbuzu mu bastıracağını, hemşerim?

— Yooov...

— Cami inşaatı için teberru makbuzu öyleyse?...

Cevap vermedi. Tabakasını çıkardı. Kaçak tütünden Amerikan tuvalet kâğıdı ile kalın bir sigara sarıdı. Sonra tabakayı bize uzattı: — Sarsamıza, dedi, ne duruyonuz!...

— Teşekkür ederiz, dedik.

— Ben, diye söze başladı, Durgutlu'nun. Açıkgözler köyündenim. Çalıştık çabaladık, önce partinin ocağ başkanlığını ele geçirdik. Sıra miktardarlığa geldi. Eski miktardar köyün hatırlı gışisi. Ağa adam. Gelen cenderme onbaşısından dutun da, doktor memuruna kadar, hepsine yedirip içirmeden salmaz. Kuzular çevirtir, pütlüçler bisirtir. Elinden miktardarlık möhürünü almak mümkünmüş... Köyün kır bekçisi eskerliğinde onbaşımış. Hem de paşanın yanında. Beni bı kıyıya çekti:

— Ülen İrbam efe, dedi, miktardar olmak isten mi?...

— Hastaya gorba mı sorarsın be, dedim, yapıp duduşuyom o möhürü ele geçireyim diyerekten... Emme Mistiva ile baş edemiyom. Varlıkl teres. Başparmağı oynuyo. Bi kayfenin kırk yıl hatırı vardır diye, seçimlerde ona oy atıyorlar, biz hava ahyoz!...

— Kolayı var o işin, dedi.

— Dime ülen, dedim, n'apçez?

— Gazvete çıkaracaksın! Şincik her bişey yayın ile yörüyo.

— Kaça patlar bu iş bize?

— Yüz banganotu matbaahaneye saydın mıydı iş tamam... Mikdar değil ya, kaymukamı, valisi bilem önünde duramaz ondan keyli...

— Essah mı diyon çeştıncıbaşı?

— Sen hele gazveteyi çıkar... Türkiye'nin her bi yakasına yayılsın. Açıkgözler köyünü vilâyete çevirir, seni valilik masasının önüne oturturlar.

Durur muyum gayri... Hemen orağı elime aldım, Hasılı biçtim. Vurdum sırtıma, şehirde sattım. Ver elini İzmir. Yüz panganota çıkar mı bu iş?

Matbaacı eline kalemi aldı:

— Eb'at ne kadar olacak?

— Sen şincik atı eşeği bırak da kaç çık, onu di banal!

— Yâni gazetenin boyunu sordum.

— En güçlüğü kaç?

— Elliyeti seksen ikinin dörtte biri yeter mi?

— Tarla mı ahyoz, mer'a mı kiralyoz biz, şöyle Köroğlu gazetesi kadar olsun. Hani eskiden çıkardı. Aayıptır beyahul diyerekten yazmadığını bırakmazdı.

— Tamam. Anlaşıldı. Yetmiş yüzün dörtte birini istiyorsun. Başlık kırmızı mı olacak? Yâni gazetenin ismini renkli mi yapalım?

— Avrat dudacağı gibi al istemem.

Yeşil badanalısından olsun!

Uzun pazarlık, çekışmelerden sonra, gazetenin bin adet üzerinden başkısı 150 liradan yapılacaktır.

Açıkgözler köyünden İbrahim 150 lirayı matbaacının eline saydıktan

KAMBUR KAMBUR ÜSTÜNE..

Ninem masal anlattı, mâmur memur üstüne
Personel Kanunu'nun, yağdı yağmur üstüne
Bir iş bulsam koşarım, şapur-şapur üstüne
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

Bilmem bu kaçınıcı ev, fazla diye kirası...
Her kapıda çaldığım, aynı sepet havası
Bir gün fazla dayanmaz, yüzümün badanası
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

Takip edemiyorum, gazeteleri bile
Züğürt dolatışımı duydu bütün mahalle
— Sayenizde elbette — gezerim dilden dile
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

Ürkütür Picasso'yu midemin manzarası
Bulabilsem içerim, «Üçüncü» sigarası
Reçeteler değişmez: Hep boğaz gargarası
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

Ödeme gücüm ancak, iki ayda bir taksit
Her sabah kaymak değil, bir çay ile bir simit
Ayakkabı boyası... Aman kardeş uzak git
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

Üstümdeki elbise, rahmetli pederimden
Bayramlarda giyemem, onu da kederimden
Kırvat, ayakkabı, çorap biraderimden
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

Bakkallardan yediğim, veresiye kazığı
Meyvelerin kalmış, ucuzu ve bozuğu
Göbekli'ye ithaf, yüreğimin ezigi
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

Elimizle tutulmaz, o «Eğlence» dediğin
Bundan başka nedir ki, o «İşkence» dediğin?
Kapılardan sığmıyor, işte «İnce» dediğin
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

İşte kızdı kaynanam, kızını geri aldı
Yanımda çoluk-çocuk yüzüme baka-kaldı
Hacizden kaçırdığım, eşyama hırsız çaldı
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

Yüz çevirdi Fatma Kız, kur yaptım kur üstüne
Kürk mü aldun sanki ben, samur samur üstüne?
Olmaz ki be kardeşim, sabur sabur üstüne
Her geçen gün bindirdim, kambur kambur üstüne.

Yaşar Hâdi ÖNDER

sonra heybesini tekrar sırtına vurdu:

— Haftaya gelip alırım gazetele-

ri, dedi.

— İyi ama... hani yazılar?

— Ne yazısı?

— Canım gazete çıkarmıyor mu-

sun? Yazıları bırak da dizilsin. Bas-

kısı yapılınsın...

— Yazısını ben yazdırdıktan son-

ra ne diye size 150 kâğıt sayayım.

Şöyle dokunaklısından bi şeyler ko-

yun içine. Açıkgözler miktardar değiş-

mezse demokrasi batacak... Minare-

lerde arapça ezan yerine kabatiirke-

çe sesler duyulacak diye yazın... Az

daha unuttuyodum. Mikdar Mustafen-

di ağa üç avradının üzerine Gırbıyık-

lar'ın Üsenin 14 yaındaki körpe ki-

zını seviyo. Bildir samanlıkta ço-

ban İrcap, gızın orasını burasını el-
leşirken cürümüşeşut etti. Ağa,
çobanın eline beşyüzü sıkıştırıp da
ağzını kapattı. Bunları da katın içi-
ne gazvetenin...

Matbaacı işin çıkmaza girdiğini
görmüştü. Gazete patronunun ver-
diği parayı çekmecedan çıkardı:

— Al, dedi, paranı... Böyle gazete

basılmaz. Yalnız para ile iş bitmez.

Yazı lazım, yazı...

İbrahim parayı cebine yerleştirir-

ken yüksek sesle söyleniyordu:

— Üstümüzde köylü urbası gör-

dün de hacı ağa yerine mi kattın

beni... Parasını ben sayayım, yazı-

larımı ben yazayım... Nerede o yo-

ğurdun bolluğu? Gazveteçliği sizden

mi öğreneceğiz bel...

Burhan ESEN

Atabey, Aksaray yeraltı geçidi hakkında izahat verdi. — Gazeteler —

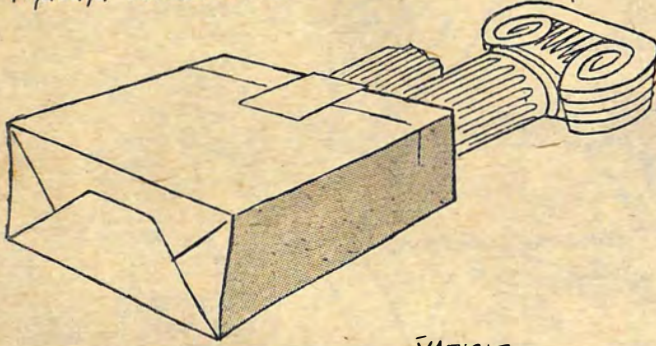
— Altından girip üstünden çıkılacak!..

...ilkokul kitapları karaborsada...

YAZISIZ

...Yeni yapılan EFES sigarası istenilen duruma gelince piyasaya sürülecek...

YAZISIZ

...İstanbul Kanunsuzların cenneti oldu...

CENNET !...

...Polislerin yüzde 82'si gecekondu'larda yaşıyor...

AKŞAM BELKİ BİRAZ GEÇ GELİRİM GECEKONU YIKIMI VAR YİNE !...

ACELE DEĞİŞİKLİK

İstanbul gazetelerinden biri hazırladığı «Eğitim Sayfası»nda dünyadaki ülkelerin coğrafi ve siyasi durumları hakkında bilgi verirken devlet şekillerini ve rejimlerini de bildiriyor.

Şimdiki halde birkaç ülke tanıtmış bulunuyor...

Fakat sıra Güney Amerika veya Orta-Doğu ülkelerini tanıtmaya gelince durum ne olacak diye merak ediyorum.

Öyle ya bu bölgelerde hükümetler öyle çabuk devriliyor, siyasi rejimler öyle sık değişiyor ki bu değişikliklere ayak uydurabilmek için sözü geçen gazetenin bir günde iki üç baskı yapması gerekebilir!

YENİ BİR HAYAT

Kalb nakli ameliyatlarıyla ün yapmış Dr. Barnard'ın gazetelerimizden birinde tefrika halinde yayınlanan «Hayatım» yazılarını merakla okuyorduk ki 19 yaşındaki güzel bir kızla nişanlandığı haberi çıktı.

Ne yalan söyleyeyim... Şimdi kendisinden merakla «Yeni Hayatım» yazı serisini bekliyoruz!

HAYIRLI İKTİDARLAR!

Radio konuşmalarında milletvekili adaylarının ağızından işittigimize göre Anadolu'da bazı bölgelerde halk için açlık söz konusu olup vatandaşların büyük bir kısmı eti yılda bir görebiliyormuş.

Gayet iyi bilinen bir husustur ki karını doymayan insanın başı döner, gözü kararır.

Baş döner, gözü karararak oy veren seçmenin işbaşına getireceği hükümete hayırlı uğurlu iktidarlar dileriz!

Dereden tepeden Ay'daki kraterden

BABASI SONRADAN AÇIKLANACAK!

İngiliz Muhafazakar Parti başkanı yardımcısı Maudling'in başına gelenler bizdeki herhangi bir politikacının başına gelseydi kim bilir ne gürültü patırtı kopardı.

Hikâyeyi anlatalım...

Adamcağının kızı evleniyor.

Evleniyor ama, aradan 20 gün geçmeden kızı bir çocuk doğuruyor.

Evlendikten bu kadar kısa bir süre sonra çocuk olması toplumda insanı ne duruma düşürür, biliriz.

İş bu kadarla kalmıyor ve bu defa da damadın gazetelere şöyle bir açıklama yaptığı öğreniliyor: «Ben karımı seviyorum, evlendikten 20 gün sonra doğan çocuğu benden değil, başka bir adamdan evlilik-dışı olması sevgime tesir etmez.»

Su işe bakın siz!... Bildiğimiz klâsik tipteki ayıba bir ayıp daha ekleniyor.

İngiltere'deki en büyük muhafazet partisinin başkanı yardımcısının başına gelenler bizdeki bir politikacının başına gelmiş olsaydı siyasi hayatı mahvolur giderdi.

Maamafî, bizdeki zihniyetle oradaki zihniyet arasında bir hayli fark olduğunu kabul etmek gerek.

Örneğin, geçenlerde, İngiliz

sahne sanatçılarından Vanessa Redgrave'in evlilik-dışı bir çocuğu olmuştur ve sanatçı «ben evlilik hayatında mânasını kaybeden bir kadımsın, onun için evlilik dışında yaptım bu çocuğu» diye bir açıklamada bulunmuştu...

«Peki, babası kim?» şeklinde gazetecilerin sordukları soruya da «Herde öğrenirsiniz» demişti.

Sizin anlayacağınız bu gidişle Avrupa'da anneli-babalı doğum ilânı yerine sadece anne adının mevcut olduğu doğum ilânlarına rastlayacağız artık ve ilâna şöyle bir not düşüldüğünü göreceğiz: «Babası ayrıca açıklanacaktır!»

TERS ORANTILI

Bir Fransız gazetesinde okudum, bugün Fransa'da idam cezasına çarptırılmış sadece iki kişi varmış ve onların ölüm cezası da hapis cezasına tahvil edilmiş. Hatırlayacağınız üzere, İngiltere'de de iki yıl önce idam cezasını tamamen kaldırmışlardı.

Bunlar ölüm cezalarıyla ilgili noktalar...

Bir de, başta İsveç olmak üzere, diğer Avrupa ülkelerindeki hapisanelerde mahkûmların kendi özel ve radyolu (belki de televizyonlu) konforlu odalarının misafirlerini kabul ederek valit geçirdiklerini gazetelerimizde çıkan röportajlardan okuyoruz.

Bütün bunlar gösteriyor ki ma-

dalyonun iki tarafı olan «Suç ve Ceza»da yâni gerek suç işleme miktarında gerekse cezalandırma miktarında genel bir indirim olmuş Avrupa toplumlarında.

Demek, bir toplumda adam başına düşen milli gelir arttıkça adam başına düşen suç ve ceza azalıyor!

YILDIZLAR VE İKTİDARLAR

Astronomiden almayan bir arkadaşla düşün yıldızlardan bahsediyorduk.

Biliyorsunuz, dedi, aslında o yıldızlar biz gördüğümüz anda düşüyor... Düşmeleri birkaç yıl önce başlıyor, fakat ışık kanunlarına göre bizim gözümüz ancak bir müddet sonra görüyor.

Bir yıldızın düşmesiyle bir iktidarın düşmesi arasında ne kadar da benzerlik varmış meğer... Siyaset kanunlarını bilen uzmanların düşüğünü çok önceden farkedip haber verdikleri iktidarların düşüğünü de halk taa yıllar sonrası görebiliyor!

TIBBİ BÜLTEN

Nedir şu son 10-11 yıldır paramızın uğradığı âkabet, anlamıyorum doğrusu! Bir türlü kendine gelemiyor tam olarak...

Sanırım, paramız için «bitkisel hayat» yaşıyor diyebiliriz. Nitekim hayatta olmasına hayatta, fakat bir türlü kendine gelemiyor.

MEÇHUL BİR CİSİM

GÖRÜLDÜ!

Ancak seçim zamanında halkın dertleriyle ilgileniyor gözükerek Anadolu'da dolaşan politikacı tipimize ait haberleri gazetelerimizde şu başlıkla vermek lâzım: «Anadolu'da dolaşan meçhul bir cisim görüldü!»

Reşit AŞÇIOĞLU

Ankara

SEÇİM ÖNCESİ.. SEÇİM SONRASI.. VE EBEDİYETE KADAR BÖYLE...

«Meduza» perukalı şantöz kalça-sıyla şarkı söylüyordu. Esnek sırtlı elbisesiyle dinleyicilere arkasını döndüğünde iştah açıcı sırtının iki gamzesiyle şarkı söylüyordu.

Ya sesi? Yoktu sesi. Elindeki âlet edavatla az çıkıyordu uz çıkıyordu ama tiz çıkıyordu.

Esmerdi meduza bukleli plâtime perukasına rağmen. Hoyrattı kıvr kıvr kıvrılmalarına rağmen. Duygu, yorum falan yoktu nefesinde. Kalça kalça söylüyordu iste...

Masalarda meze tabakları talan sonrası perişanlıktaydı. Masaların altında ayaklar tek mi çift mi, pa-buçlardan vazgeçmişti. Bir garson, çiroz-tip bir hanımla tartışıyordu. Bir tıksız hanım onları masmavi bir merakla seyrediyordu, göğsünde «dügün hediyesi» bir broş yana sö-ne...

Silvicik Vartancık, Jane'cık Bir-kincik'ler, parmaklarının beş santim ötesine atlamış koyu tırnaklarla bol pantolonlarında geriliyorlardı, saç-lar nah bellerde; kırkinci kopya Johnny Hallidaylerle kucak kucaga.

Herhalde pek yakında dilsizler de şantözlüğe dökülecek, mademki o piyasa açık şimdilik. Herkes çeviri piyasasını denedi. Herkes yazarlık çizerlik piyasasını denedi. Şimcik sı-ra kalça kalça şarkı söylemek piyasa-sında.

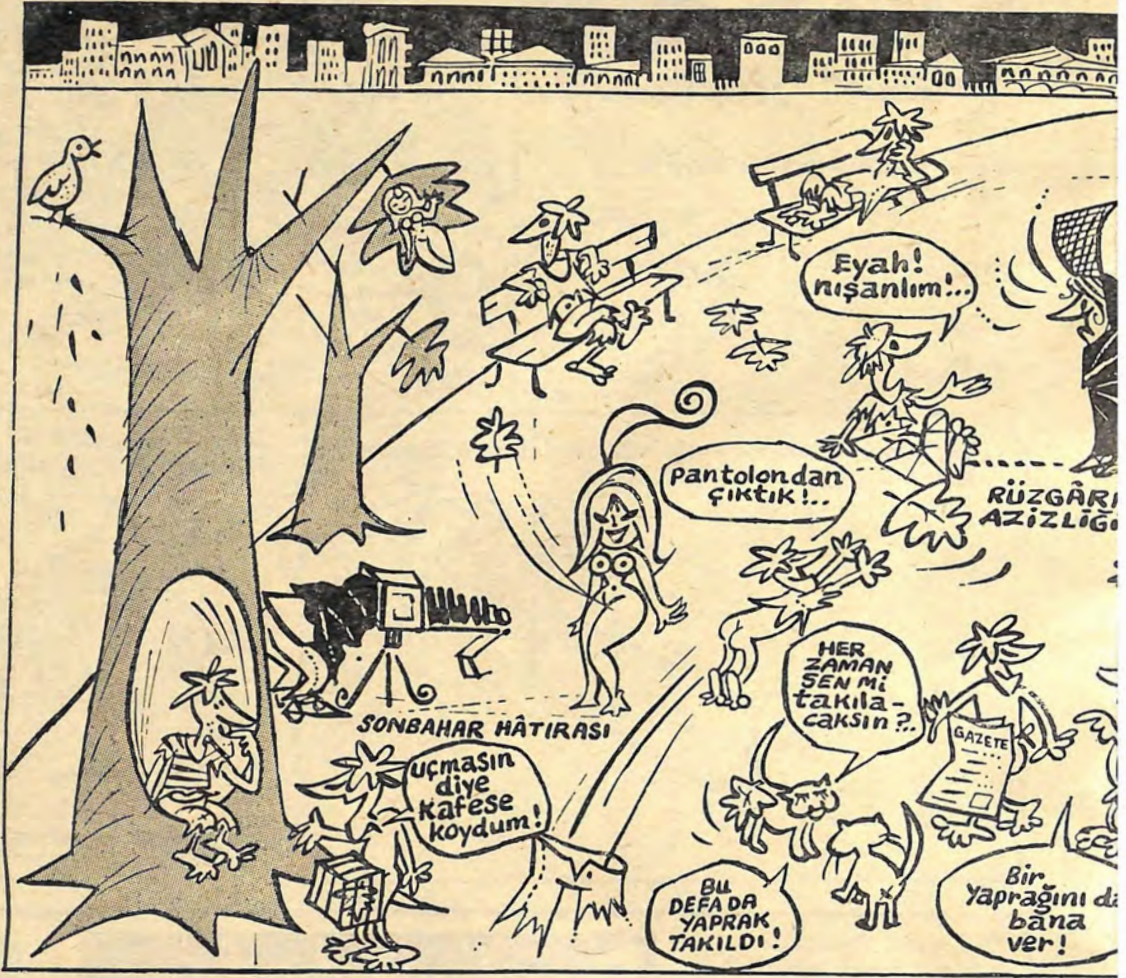
Çok da getiriyor kalça kalça şarkı söylemek!

... VE FERHAN ONAT...

İnsan onu bir bülbül ordusu yut-muş sanırdı. Tanrı, o kadar ses ar-mağan etmişti ona. Fizigine dikkat etmiyordu. Fazla ciddi değildi çalış-masında ama, işte Tanrı o bülbülle-ri oturtmuştu boğazına... Son gör-düğümde, Opera sahnesinde gör-müştüm, bütün hükümet altmış san-tim aşağıda kılık-kıyafetler için-de onu alkışlıyordu. Dev buketler yığılmıştı önüne.

Ve şimdi bakıyordum dinleyicile-rinin kalabalığına... Kulak ve mide-lerini aynı zamanda tatmin ediyor-lardı. Dumandan ferman okunamı-yordu, kültürün sanatının ölümünün fermanı... Bir toplumun uygarlığı azıcık da sanat ve sanatkâra verdiği değerden bellidir değil mi? İşte bel-liydi...

Sonbahar geldi... D

GÜZELE GAZEL

Mukadder Div

Yüzünüze bakarken afalladı kulunuz;
Görmedim sizin gibi güzel emin olunuz...

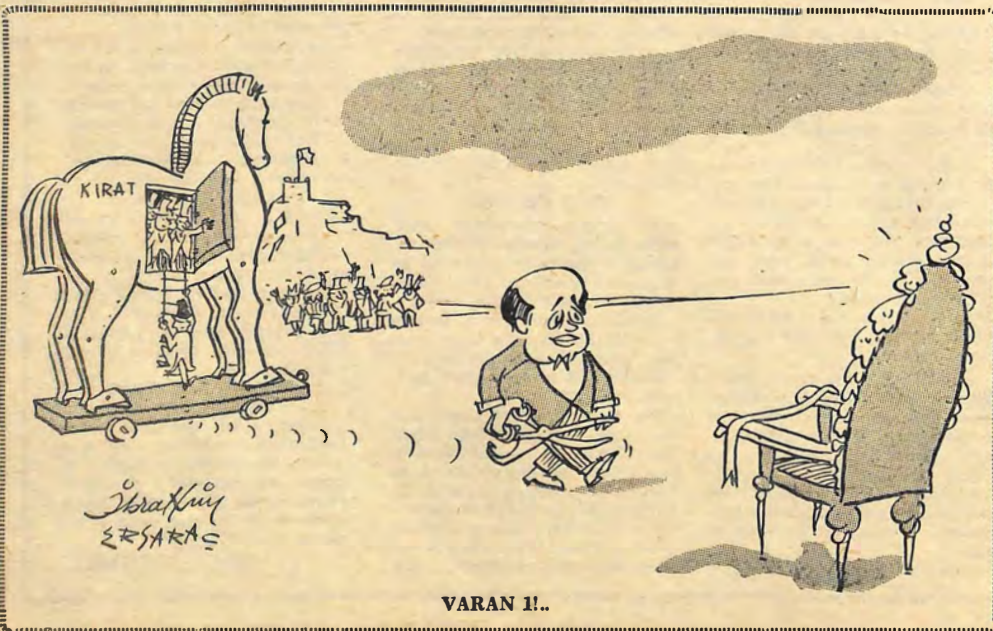
Güzel gözlerinize yakışıyor o kaşlar;
İpincecik yay gibi... Ustura mı vurdunuz?

Kucaklayınız beni,
Babamz esansçı mı

Kirpikleriniz sanki ince, sivri birer ok;
Göğsüme saplanacak aman uzak durunuz...

Lütfen söyler misiniz; hangi doktor düzeltti;
Minimini ve kalkık, pek estetik burnunuz...

İnce, uzun parmak
Ojeli tırnakları ta

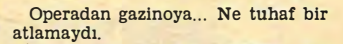

VARAN 1!..

— Eskiden avuç dolusu kazanı

Mektubu

«— Çok memnunuz» diyorlardı,
«Çok ama... Burada bir kat aldık.»
Ferhan Onat:

«Büyükler dediğin seni değil, o kalça kalça şarkı okuyan için geliyor, hemşirem» demedim...

«— Gel enayiler ordusundan ayrılma... Ömrünü verdiğin esere, «piya-se» İmamın karısı Sevtaþ'ın bir ge-ce şarkı okumasının dörtte birini versin... Tanrının boğazına yerleş-tirdiği bülbüller ötmeyecek hale ge-linceye kadar enayiler ordusuyla marş, marş, marş...»

KABİNEDE KALACAKLAR :

Zıt kardeşlerden «mezbağa doktora» (bu ismi kendisine verdiklerini bana kendisi söylemişti), Sadettin Bilgiç dostumuz.

Çağlayangil..
Seyfi Öztürk kardeşimiz («Bacım»
der de hanımlara).

Dünya hırcını (niye dünya güzeli deniyor da, dünya hırcını denmesin?), Refet Sezgin.

Biitiin sallantılara rağmen... Bilgehan Cihat.

Bunlar sağlam... Nerden mi biliyorum?... Küçük parmağımla üflet ediyorum da. Belkilerden... Mehmet Turgut... «Belkilerden», muhabbetten vazgeçilmezliğinden değil, muhabbet dışı bazı nedenlerden... Eğer kalırsal...

Boşverdim boşverdim boşverdim
dünyaya.

Boşversene, boşversene boşverse-
ne dünyaya!

Nimet ARZIK

ni'ndan Seçmeler :

düşüp bayılacağım;
pek enfes kokunuz...

**İçimi sunuyorken söyleyiniz şarkılar;
İçimi gıcıkıyor inanın ses tonunuz...**

**Karda leke olur da sizde leke bulunmaz;
Birinci hamur kâğıt gibi beyaz dokunuz...**

güzel elleriniz var;
kalbime sokunuz...

**Şayet sıkıldıysanız açınız göğsünüzü;
Utanacak ne varmış; birazcık soyunuzuz...**

«Beni seviyor musun?» diye sorma güzelim;
Mukadder'in diyor ki: «Pek acayip sorunuz...»

Mukadder ÖZAKMAN

4. Şimdi etek dolusu kazanıyor!..

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

İYİ BİR KUMARBAZ OL- MAK İÇİN OYUNLARI TANIYALIM.

POKER :

Dört kişi arasında oynanan, daha çok blöfe ve asaba dayanan oyundur... Tarifnamesi içindedir. Poker oynayan kimselerin çok soğukkanlı olması ve kâğıtlarını sıkı tutması yetmez, aynı zamanda iyi bir aktör olması icap eder. Rest çekerken ve kâğıt alırken gülümsemek iyi bir harekettir. Pokerde kol içinde saklanan bir iki asla iki seferde masadaki parayı kaldırabilirsiniz... Yalnız hilenizin çakılması için ayrıca masanın civarında bir de erketenizin olması lazımdır... Onbeşinci Ferdinand tarafından bulunmuştur... Ferdinand bu yüzden Robert Morley tarafından ihbar edilerek meşhur Bastil hapishanesinde öldürülmüştür... Ölürken de şunları söylemiştir: «Rölanst!»

BAKARA :

Bir adet makara ve yirmibeş kâğıtla oynanır. Üç kâğıt açılıp dokuza gidilir. Çabuk döndürülür. Eldenki kâğıtların değerinin bir üstünü tutanı bulup ondan daha yukarda bir kâğıt çekmek şarttır. Hilesi yoktur. Parayı çabuk kazıtır. İz bırakmaz. Traşlardan sonra başarı ile kullanılır. Bakara İspanyol asilzadesi Sinyor Bakarolla Bakaranzino tarafından bulunmuş ve meşhur yazar Servantes tarafından dünyaya yayılmıştır. Bakara'nın sinirleri teskin ettiği ve ciğerler için iyi olduğu söylenir. Banko olanın üstüne gitmemek de en doğru harekettir...

BRİÇ :

Hesaba dayanan, zekâ, blöf, ince görüş oyudur. Kibar oyundur. Onun için âdi kimselerin oynaması yasaklanmıştır. İngiliz oyunudur. Briç oynarken karşındakinin kafasından geçenleri ve bütün kâğıtları hesaplamak şarttır. Onun için her oyuncunun yanında bir hesap makinesi götürmesi âdet olmuştur. Briç salon oyunudur. Holde veya yatak odasında oynanmaz...

SAİD HALİM PAŞA KİMDİR?

Bunu bilmeyenlere anlatmak vazifemizdir... Said Halim Paşa İstanbul'da Şehremini ve Zabıta'yı Belediyeyi Ahlakîye Reisi olduğu senelerde kumarın yasaklanmasını emreyleyen ilk müki âmiridir... Fakat tarihin hazin ve mazin bir tecellisi ile Yeniköy'deki meşhur yahısı şimdi kumarhane olarak kullanılmaya başlanmıştır ve bu arada mutfakta yüzlerce yumurta haşlanmıştır... Tarihin tekrerründen ibaret olduğunu iddia edenlere bu çok yerinde bir cevap olacaktır...

BARBUT :

Araplar tarafından Avrupa'ya geçmiştir. Çift zarla oynanır. İnsanı en çabuk sefil eden oyundur. Zarların hileli olması şarttır. Hile yapan tarafla yapmayan taraf arasında sık sık vaka çıkar. Barbutta hırs en mühim şeydir. Hırsızlar masada oynamaz. Polisçe müsaade yoktur. Barbut atmayan bir kimse kumarbaz sayılmaz. Barbutu Kaldeliler tarafından Ebu Barbut adında bir mezarının bulunduğu ölü kemiklerinden zarlar yaparak mezarlıkta vakit geçirdiği söylenmektedir. Ben söyleyişi görmedim...

RULET :

Bir masanın başına toplanmış bir sürü enayi ortada dönen bir tekerlek ve renkli numaralarla oynanır. Ruleti çevirene krupiyeler derler. Bastırdığımız paranın kaç misli alacağını krupiyeler söyler. Bilhas-sa sık ve güzel hamfendiler tarafından tutulur. Zarif oyundur. Fakat çok oynadığı zaman insanın dönen yuvarlağa bakarak başı döner. Böyle zamanlarda başka oyunlarda şansını denemeli ve bir likör içmelidir. Büfede var...

ŞİMENDİFER :

Birçok erkek ve kadının arka arkaya geçerek oynadıkları bir oyundur. Bil-

hasa hovardalar çok oynar. Öndeki arkadaşının elini görmemelidir. Daima arkadaşını kollamalıdır. Beş bastırıp yedi alınır. Beş misli verdiği zaman beşinci şahıs çıkar yerine banko girer. Bankonun eli altıncıya kadar gidip durur. Tekrar başlar. Bir şev anlarımı gibi ne okuyorsunuz?... Zıııııı...

KİMLER KUMAR OYNAYABİLECEK?

Said Halim Paşa'nın yahısında her önüne gelenin kumar oynamamasını Necati'ye söylediğinde, Necati bu hususu bana bir zarf içinde takdim etti ve şunları söyledi:

«— Sen deli misin?... Elbette bunu da düşündük... Her önüne gelen içeri kumar oynayacağını diye dalarsa ne olur?...»

«— Bir şey olmaz...»

«— Nasıl olmaz... Her şey olur... Onun için sadece çok zengin olduğuna emin olduğumuz tipleri buraya topladık ve kendilerine nasihat verip bir daha 10.000 dolardan aşağı yanında para taşımayanların buraya kumar oynamaya giremeyeceğini söyledik...»

«— İyi etmişsiniz...»

«— Listeye göre şunlar kumar oynayabilecekler: Diplomatik şahıslar, kur-yeler, casuslar, ecnebi tabiyetinde olup vizesini parafe ettirmiş kimseler, tanınmış iş adamlarımız, ecnebi kadınla evli olduğunu ispat eden hükmi ve mülki şahıslar, vücutta bir özürü olmayan kimseler, sayın büyüklüğümüzün çok yakınları (Bu yakınlık onbeş santimi aşmamalıdır), umumi kimseler, polisçe en aşağı beş kere kumar oynarken basılan vesikalı kumarbazlar, uçkâğıtçılar, papeller, barbutçular, tımağçılar ve her çeşit yabancılar...»

Necati'ye birden başka bir sual sorarken masanın üstündeki dolmakalemi yürüttüm.

«— Peki oynanacak oyunları da erkeksen açıklasana...»

Necati sırtıttı:

«— Önce dolmakalemi ver... Yer miyim ulan?... Evet, oynanacak oyunları da sıralayalım: Poker, Bezik, Tavla, Pişpirik, Bakara, Şimendifer, Rulet, Briç, Konken, Barbut, Öküz koşturma, At kuyruğu, Tombala, Okey ve her çeşit langırt oyunları, tilt şilt, toslama, halka atma, lotaryo... Bütün bu oyunları oynamak için kumarhaneye giren bir kumarbazın üstünde asgari yüzbin lirası olduğu tesbit edilir...»

Necati'nin bu izahatını kâfi görerek kalktım... Giderken de çakmağını götürmeyi unutmamış...

KUMARIN FAYDALARI

hattâ don gömlek kalıncaya kadar mücadele-yi devam ettirilir... Unutmamalıdır ki, bir gün şans döner...

ŞANS NEDİR? — Şans gözle görünmeyen ve içine girdiği insana büyük paralar kazandıran mikroskopik bir şeydir... Bazı bilginler şansın çok küçük bir virtüs olduğunu iddia etmektedirler... Hattâ Liverpool'da doktor Şelctoks bir kumarbazın çok kazandığı bir gün müşahadece bulunmuş ve kumarbazın kanında çok küçük kristal halinde bir şeyler bulmuştur... Bu şans olabilir... Bütün kumarbaz doktorlar ve bilginler senelerdir şansı bulmaya çalışmaktadırlar. Şans eğer bulunursa artık herkes kumarda kazanacak ve kimse kayıplı çıkmayacaktır... Fakat bu durumda ki-

min kaybettiği anlaşılmayacak ve kumarın zevki kalmayacaktır... Herkesin kazanmak istediğinden şansın bulunmaması bizce daha iyi olacaktır... Bunu Muhittin de kabul etmektedir.

KAYBEDİNCE NE YAPMALI? — Kumar da kazanmak da kaybetmek de vardır... Kaybeden bir kimsenin mali durumu sıfıra inmiş, itibarı, şerefi iki paralık olmuşsa, o kimsenin yapacağı tek şey içerdeki odaya girip masanın çekmeceesinde bulunan tabancayı alarak şakağına dayaması ve tetiği çekmesidir... Her beynelmilel kumarhanede böyle bir oda bulunur... Vazifelliler sonra içeriye girip cesedi çıkarır ve ambalajlayıp ailesine teslim ederler... Beynelmillel kaidelere göre, kumar yüzünden intihar etmiş bir kimse için polis tahkikatı da icabetmez... Tabii, niye etsin?...

PAZARTESİ

Para tükenince...

Altın sistemine dönlün, kâğıt altın sistemi uygulansın falan derken, dünya borsalarında yeniden panik başladı. Sabah gözlerinizi açtınız mı, para konusu gazete sayfalarından sırtıveriyor yüzünüze:

«Frank düştü, mark yükseldi. Sterling tehlikede, doların durumu belli değil.»

Hemen altında bizim borsa haberleri:

«İstavrit düştü, palamut yükseldi.»

Piyasa bu, hiç belli olmaz ki... Saat başı değişir durur.

Akşam gazetelerini çekiyorsunuz önünüze:

«Frank yükseldi, mark düştü. Sterlingde gerileme, dolarda kımıldama var.»

Derken bizden yeni bir haber: «Palamut düştü, istavrit yükseliyor!»

Anlaşıldı... Dünyanın ekonomik durumu altına dayanıyor, bizde ekonomik istikrar palamutla sağlanıyor.

Oyle olmasa, altın fiyatları beşinci sayfada verilirken, palamut fiyatları birinci sayfada, hem de dış borsayla ilgili haberlerin yanında boy gösterebilir miydi?

SALI

İşbirliği

New Jersey eyaletinde bulunan «Uzun Burunlular Derneği» Fransa'nın eski Başkanı De Gaulle'ü Onursal Başkan ilan etmiş.

İki tükenin büyükleri arasında zaman zaman çekilen nutuklarda «Daha sıkı bir işbirliği» cümlesi geçerse, bu «Daha sıkı işbirliği» nin ne anlama geldiğini pek kavrayamazdık doğrusu.

İşbirliğinin sonuçlarını gördükçe, daha iyi anlıyor insan. Sokak, cadde, şehir, otel, lokanta isimlerinden sonra, bizdekine benzer dernekler de kurdular demek.

«Uzun Burunlular Derneği» Amerika'da...

«Büyük Burunlular» Ankara'da... Yalnız Onursal Başkanı seçemedik daha.

ÇARŞAMBA

Kulaklarını çekmeli!

Futbol sezonunun başlaması nedeniyle Futbol Federasyonunu ziyaret eden İçişleri Bakanı, Orhan Şeref Apak'tan sahalara şişe atılmasını istemiş.

Görüyor musunuz çıbanın başı neredeymiş meğer!

Sayın Apak'ın Federasyon Başkanı olarak futbol konusunda nutuk attığını biliyorduk.

Şampiyonluk hakkında tahminler yaptığını biliyorduk.

Kulüplere kafa tuttuğunu biliyorduk.

Ama ne yalan söyleyelim, sahalara şişe attığını bilmiyorduk.

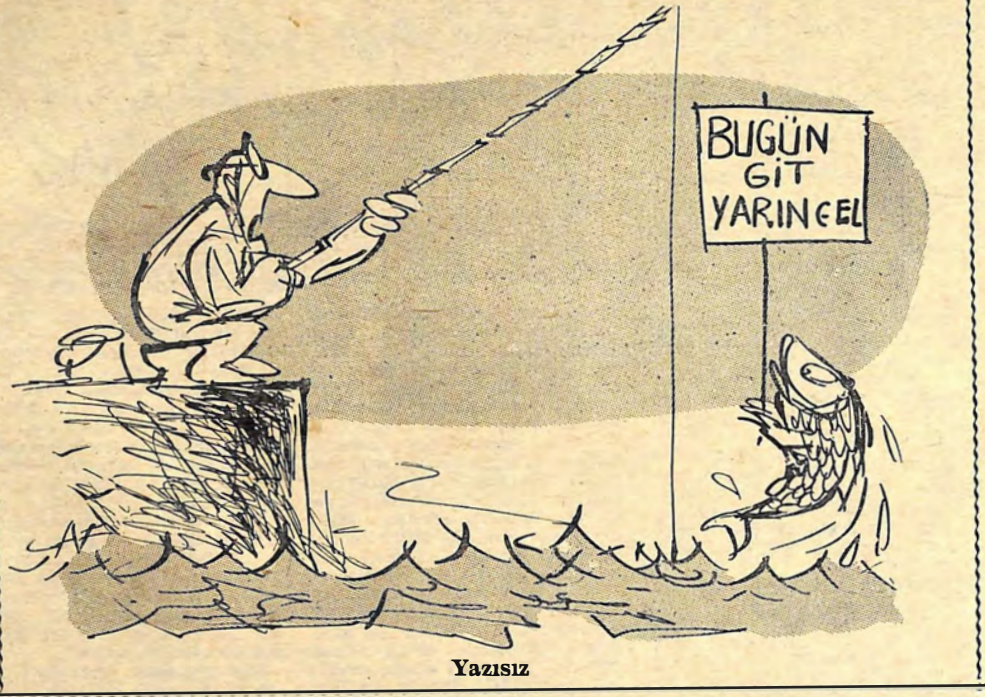
Neyse, bu seferlik tembih ederiz. Eğer bir daha şişe attığını duyarsak da kulaklarını çekeriz!

PERŞEMBE

Eksikleri var

«Mitsi 2021» adını verdikleri bir makineyi geliştiren Fransızlar, «Öğ-

Balık nesli tükenmek üzere. — Gazeteler —

Yazısız

CUMA

Lâfı mı olur?

Gazetelerde yaralama ve cinayetden başka bir şey yok yine. Tombala çeker gibi elimize aldığımız birinin ilk sayfa haberlerine sırasıyla bir göz atalım isterseniz.

«Tabancasını kurcalayan tornacı, yeğeni alından vurdu!»

«Dosyasının Ağır Ceza'ya havale edilmesine kızan dâvalı, Savcıyı vurdu!»

«Karaman AP. İlçe Başkanı, AP'li Belediye Başkanını öldürdü!»

«Tabancalı kadın, beş liralık yere on lira isteyen şoförü yaraladı!»

«Yanındaki kadına lâf atılmasına sinirlenen gazinocu, bir pavyonu kurşun yağmuruna tuttu!»

«Kıracasına sinirlenen ev sahibi, e-vi ile beraber kıracasını yaktı!»

Sayfanın alt köşesinde küçüklük bir başka haber:

«Amerika Savunma Bakanı, birçok ülkede Sınır Gazı depoları bulunduklarını kabul etmek zorunda kaldı.»

Mikrobik savaşın en etkili silâhı haline gelen bu Sınır Gazı depoları bizde de var mı bilinmez. Eğer yoksa, kurmak için yapılacak zahmete değmez. Sınır bozmak için gaza ne hacet... Çoktan almış fitilli millet. Mermi bulan silâha sarılıyor, kibrit bulan evini yakıyor!

Kimin umurunda müstakbel savaşın sınır gazı... İçimizdeki sınır şimdiden temizliyor bizi!

CUMARTESİ

Meteliğin peşinde

CHP. Genel Sekreter Yardımcısı Üstünel iddia ediyor: «Hazine meteliğe kurşun atıyor!»

Hey gidi hey... Eskiden daha nişancıydı bizim atıcılarımız. Attılar mı ağacı özünden, turnayı gözünden vururlardı. Sonra av hayvanları mı bitti, avcılarımızın hevesi mi gitti ne olduysa, döndüler meteliğe!

Hazine meteliğe kurşun atar!

Tüccar meteliğe kurşun atar!

Esnaf meteliğe kurşun atar!

Memuru, işçisi meteliğe kurşun atar!

Birinden biri vursa atış sona erecek ama, silâhlar mı eskidi, bizim atıcılar nişan alma güçlerini mi yitirdi?...

Meteliği kurşun yağmuruna tutukça, ha bre karavana kaydediyorlar!

PAZAR

Düşkünler evi

Gürültünün, modern hayatın en büyük hastalığı olduğunu belirten ilmi raporlar, alarımı veriyor:

«İstanbul halkı sağırığa itiliyor!»

İtsinler bakahm. İstanbullu bu, itildikçe gider!

Susuzluğa itildi, gık demedi.

Bakımsızlığa itildi, ses etmedi.

Şimdi de sağırığa itiliyor.

Kim demiş bu kente «İstanbul şehri?»

Elden ayakta düştüğümüze bakılırsa bal gibi «Düşkünler evi!»

Yazısız

SELÂMETTİN efendi, tam ofla-ya pufllaya yokuş yukarı, evi-nin bulunduğu sokaka çıkıyor-đu ki arkasından birinin kendisine seslendiğini duydu, duraladı. Derin bir nefes alarak, kim olduğuna bak-tı. Gelen, çoktandır görmediği ya-kın arkadaşlarından Keramet-tin bey-di.

— Oo, merhaba dostum. Seni han-gi rüzgâr attı buralara? Çoktan-dır görünmüyordun, nerelerdeydin, haa? dedi.

Keramet-tin bey de:

— Merhaba! Beni buralara senin başında esen boralar, kasırgalar at-tı. İşimi gücümü bıraktım, hemen seni bulmaya koştum, diye gayet dramatik bir cevap verdi.

Selâmettin efendi, bayacağı merak-lanmıştı doğrusu. Arkadaşının çatık kaşlarına bakarak:

— Ne borası, ne kasırgası, a Ke-ramettin? Ne demek istiyorsun ya-nı? Açık konuş bakim. Evelden beri patavatsızsındır sen. Benim rahat-ımı iyi. Öyle başında en ufak bir rüzgâr bile esmiyor. Gençken baş-ımda kavağ yelleri eserdi. Ama şimdi durulduk, unumuzu eledik, e-leğimizi duvara astık. Sakın yanlış olmasın. Kim dedi sana bunu? diye gülmüsedı.

Kemalettin bey başını esefle iki yana salladı ve acı acı güldü:

— Demek senin hiçbir şeyden ha-berin yok ha! Pes doğrusu... Sağır mı oldun, yoksa kulaklarını tıkayıp duymamazlıktan mı geliyorsun? Bi-rader, Bursa'daki sağır sultan bile duydı. Herkes birbirine anlatıp gülüşüyor. Ben senin namı hesabına yerin dibine geçip kahveye bile çı-kamıyorum. Karın seni aldatıyor-muş. Yaa... Ben sana demedim mi-ydi a Selâmettin efendi, kendinden genç, çocuğun yerinde bir kızla ev-lenme. Yaşlandı artık. Bir iki yı-la varmaz, boynuzları yaldızlatırsın, diye. Ama sen dinlemedin ki... Ne yapalım, kendi düşen ağlamaz. Fakat göz göre göre de katlanılmaz bu rezalete. Bir şeyler yap, hallet şu işi. Yalnız hiddetlenip başını be-lâya sokma, şiddet hareketlerine gi-rişeyim deme. En iyisi sessiz seda-sız boşanır, dedi.

Selâmettin efendi başından aşağı kaynar sular dökülüyor sandı... Sen-

deledi. Kendini toplamaya çalışarak arkadaşının gözlerinin içine baktı. Keramet-tin bey, yakın arkadaşıydı, yalan söylemezdi, dobra dobra ko-nuşur, hile hurda bilmezdi.

Bu acı gerçek karşısında ne diye-ceğini bilemedi, kekeliyerek:

— İyilik yaptın bana kardeşim. Vallahi duymamıştım. İcabına baka-rım artık bu işin. Merak etme, ken-dimi korur, aşırı hareketlerden sa-ğalırım. Teşekkür ederim, sağol. Hadi bana eyvallah. Sâkin kafayla düşüneyim bir kere... dedi ve arka-sına bakmadan oradan uzaklaştı.

Yolda, kendi kendine: «Vaay, de-mek böyle hal Ne yapmalı şimdi bu durumda? Dediği gibi, şiddet hare-ketlerine girişemem. Benim harcı-m değil bu. Karımdan sessiz sedasız boşanamam da. Nafaka meselesi var. Hem seviyorum, bana ne kö-tüllük yaparsa yapsın, keratayı, Öy-le hoş, cilveli, taze, genç, güzel kı-zı nerede bulacağım bir daha. Kimse-ye belli etmeseydi ya da duymasay-dım da böylece geçinip gitseydik ya. Ben duymadıktan sonra ne derlerse desinler, zararı yok. Ama, bu du-rumda bir şeyler yapmam lâzım. E-lâlem ne der sonra. Sakın şu Keramet-tin'in söyledikleri de de-dikodudan ibaret olmasın. Tabii ya. Kadıncağız azıcık, fazla ileri gitme-mek şartıyla, kendi yaşatlarına bi-raz ilgi göstermiş, onlarla gönül eğ-lendirmiş olsa, ne var yanı?... Hem gözümlle görmeden inanmam ben böyle şeylere. İnsanlar bire bin ka-tıp piyeyi deve yapmayı severler.» diye düşündüyordu.

Derken, eve gelmişti. Kapıyı ça-ldı, açılmadı. Bir daha çaldı. Duy-mamıştır ya da işi vardır. Olur ya, insanlık hali. Tam bir daha çalacak-tı ki, içerden sevgili karısının sesi geldi:

— Geliyorum Selâmettin'cim, ge-liyorum. diyordu canının içi.

Eve biraz erken geldiği halde da-ha görmeden, kapı çalışından nasıl da tanımıştı kendisini de gelenin o

olduğunu anlayıvermişti hemence-cik, bir tane Şükûfe'ciği. Ne derler-se desinler, kendisine çabucak böy-le ısınveren, candan azız, baldan tatlı, leziz, karısından nasıl şüphe-lenir de boşanmayı filân düşünebi-lirdi? Hele karısı kapıyı açıp ayağı-na terliklerini getirip yüzüne ısıl ı-sıl bakıverince her şeyi unuttu. A-ma salonda genç bir erkek görünce bozulur gibi oldu.

Karısı hemen telaşa üstünü başı-nı düzelterek, soluk soluğa konuştu:

— Yabancı değil, Selâmettin'cim. Akrabamız o. Biz evlenirken Alman-ya'daydı da gelememişti, ondan hiç görmedin kendisini. Şimdi memle-kete izinli gelmiş, bu arada bizi da ziyarete geleymiz, demiş.

Salondaki adam, oturduğu koltuk-tan hemen ayağa kalkarak:

— Evet efendim, öyle oldu. Al-manya'ya tekrar gitmeden önce bir de sizleri ziyarete edeyim dedim. Ee, akrabalarını özleyiyor, görmeden ede-miyor ne de olsa insan... dedi ve elini uzattı. Selâmettin efendi, uza-tılan eli sıkı:

— İyi etmişsiniz, memnun oldum. Hoşgeldiniz. Buyrun oturun, sıkıl-mayın, rica ederim, diye cevap ver-di. Kendisi de bir köşeye oturdu.

Biraz hoş beşten sonra, Selâmet-tin efendinin gözü, genç adamın bağ-cıkları çözülmüş ayakkabılarına takıl-dı. İçinden: «Herhalde ayakkabısı vuruyordur, ondandır» dedi. Der-ken pantolonunun çözülmüş düğme-lerine rastladı bakışları. «Giyerken düğ-melemesini unutmuştur. Nerede gi-yerken? Evde. İyi ama hangi evde? Yoksa bu evde mi?... Peki niçin u-nutmuş olabilir? Aceleden. Ne acele-si?... Kendisi kapıyı çaliverince bir-den telaşa düşmüştür. Acaba? Baş-ka bir ihtimal var mı?... Bir ihtimal daha var o da ölmek mi dersin...»

Selâmettin efendi tam derin dü-şüncelere dalmışken, genç adam o-nu bu zahmetten kurtardı:

«Ben artık gideyim» diyerek aya-ğa kalktı. Selâmettin efendi:

— Biraz daha otursaydınız ya. Birlikte yemek yerdik, diye yarım ağızla üsteledi. Genç adam:

— Teşekkür ederim, işim var. İn-şallah başka zaman. Haydın allaha-ısmarladık, dedi ve çıkıp gitti.

O gittikten sonra Selâmettin efen-di hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. Karısına kafasını kurcalayan konu hakkında hiçbir şey sormadı. Her zamanki gibi konuştu, güldü, söyle-di. Yemekte tavuk vardı, çocukluğu tuttu, karısıyla lâdes tutuştu.

Ama ertesi gün, işten dönerken: «Karım, hafif tertip de olsa, beni aldatıyor. O genç adam hiç de ak-rabaya benzemiyordu. Hem öyle ol-sa bile, niye benim evde olmadığım bir zamanı seçmiş, gelmek için. Ay-nı zamanda hem ayakkabı bağcıkla-rının hem de pantolonunun düğme-lerinin çözülmüş olması raslantı ola-maz. Bu işte bir bit yeniği var. Kı-sasa kısas. Nasıl olursa olsun, ben de karımı aldatmalıyım ki benim küll yutmadığımı, ne eski toprak ol-duğumu anlasın.» diye söylenyordu. Ama nasıl aldatacağı karısını? Bu yaştan sonra aklına gelen o şöyle aldatamazdı onu. Bu hem ayıp hem de pek basit, adı bir şey olurdu. Daha asil, daha ilginç bir aldatma çaresi arayıp bulmalıydı...

Düşüne düşünce bir süre yitirdi. Derken buldu! Hemen bir dükkâna girdi, bir şey aldı sardır ve koşar adım eve yollandı...

Eve tam zamanında geldiğinden daha kapıyı çalar çalmaz karşısına karısı çıktı. Bu sefer yalnızdı. Bir akra-ba, dost, tamdık falan yoktu ikerde. Salona girer girmez:

— Karıcığım, sana bir sürprizim var, dedi.

Karısı merakla yüzüne baktı. Se-lâmettin efendi:

— Sen arabayı çok severdin değil mi? Ben de bunun için arabam aldım sana işte, diye ekledi.

Karısı gözlerine inanamayarak se-vinçle:

— Sahi mi, hangi marka, kaç mo-del, hani nerede? diye bağırdı.

Selâmettin efendi:

— İşte burada, diyerek elindeki paketi uzattı.

Karısı paketi elinden alır almaz:

— Lâdeers... diye bağırdı.

Karısı şaşkınlıkla birden paketi elinden bırakıverdi. Yere düşen pa-ket açıldı ve içindeki oyuncak ara-ba meydana çıkıverdi.

Selâmettin efendi keyfinden köşe-gen olmuştu. Bir taşla iki kuş vur-muş ve karısını, hem de iki taraflı aldatmış, öcünü kat kat fazlasıyla almıştı işte. Oh olsun. O sevinme-sin de kimler sevinmişti şu anda? Dünyalar onundu artık...

Erhan TIĞLI

**Her nevi
kalem için
en iyi
mürekkkep**

**Parker
SUPER Quink**

29

(İlançılık : 4565 — 177)

Trafik kazaları artıyor. — Gazeteler —

TEDBİRLİ ŞOFÖR!

Ama İlyas efendide kalkacak hal yoktu ki...

Pancar suratlı:

— Ula hep öledir zatime, dedi, hele şurda bi gün yatın, hele hastahananın yağlı çorbasım bi içsin, yarına turp gibi olur. Hele şöyle gı-pırda da biraz, güveyliklerini geydi-rek...

İlyas efendi kıpırdamak istedi ama kıpırdamadı. Pancar suratlı, bu işi yarımsız yapmaya karar verdi. Ve:

— Bismillâh! çekerek, İlyas efendinin pantolonunu çıkardı. Çıkarırken kemer kısmına fazla asıldığı için, pantolon diz yerinden hafifçe çıkıyordu.

— Ula bu kâğıttır, bi asıldım, yırtılıverdi, dedi.

Sonra başladı pijamanın altını İlyas efendiye giydirmeye. Fakat pijama pantolonu çok dardı. Pancar suratlı o kadar uğraştı; o kadar:

— Haydi baştan bir daha aşk ile, sevk ile, dedi ama o daracık pantolonu İlyas efendinin bacaklarına geçiremedi...

— Gardaşım biraz gırpırdasan gi-recek ya, gırpırdamıyon ki...

— Ha gayrat, biraz daha gayrat!..

Sonunda pancar suratının kafası olağanüstü bir şekilde çalıştı:

— Ben en eyisi, bunun biraz böyi-ğini alıp geleml! dedi.

Pancar suratlı gitti, yarım saat sonra başka bir pijama altıyla çıkageldi. Bu pijama altı o kadar büyüktü ki, değil İlyas efendi, İlyas efendi gibi üç tanesini rahat rahat alırdı içine...

— Hah, bu oldu, işte! dedi pancar suratlı... Hele bi çeketini de geydi-rekti...

Pijamanın üstünü de giydirdi, pancar suratlı:

— Şimdi bu seninkileri götürerek bakalım garantınaya, dedi ve gitti.

İlyas efendiye o akşam, bir hemşire öğrenci, bit kadar bir hap getirerek yutturdu... Akşam üzeri de önüne, o hem tuzlu, hem de sulu çorbadan dayadılar... Fakat, çorbaya elini uzatmadı İlyas efendi. O elini uzatmayınca, sağolsun diğer hastalar, o çorbaya, milli servet heder olmasın dediler ve yumuldular...

Sabahleyin, kocaman çaydanlıktan çay koydular önüne. Fakat biraz sonra çayları dolduran gececi, gelip İlyas efendinin önünden çayım al-di:

— Sen perhizdesin, dedi.

Çayı yine hastalar birer yudum birer yudum kapıştılar...

Saat dokuzdan sonra bir doktor geldi viziteye. Diğer hastaların başında durduğu kadar İlyas efendinin başında da durdu. Sirtını dinledi, kalbini dinledi. Sonra:

— İdrar kontrolü, dedi. Ve gitti.

İlyas efendi, o günü birazcık kendine gelmişti ama, yine de halsizdi. Pancar suratlı, işeyi İlyas efendinin önüne dayadı:

— Ha beline kuvvet şindi, dedi.

İlyas efendi, verdi beline kuvveti ve birazcık işedi şişenin içine.

— Ha gayrat acık daha! Ula ne gıymathı sidiğin varımş be!

Hastalar güldüler...

— Ula vardır bazıları, herife işe den, kocaman bi kiloluk işeyi doldururlar, bu efendi de tene tene, damla damla işer be!...

Öğleye doğru, aynı öğrenci hemşire, biraz tozla geldi İlyas efendinin yanına:

— İç bunu! dedi.

İlyas efendi içtiği şeyin karbonat olduğunu, paslanmış diliyle pek zor anladı...

Akşam gelen çorbadan bir ılık kaşık yiyebildi. Pelte diye verilen sulu nişastadan da bir kaşık aldı... Sonra yine daldı gitti...

Devrisi günlük vizitede, doktor birazcık daha fazla durdu İlyas efendinin başında. Bu kez:

— Kan! dedi.

Doktor gittikten yarım saat sonra,

16

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

bir görevli, elinde bir iğneyle geldi İlyas efendinin yanına:

— Parmağını uzat, dedi.

İlyas efendi parmağını uzattı. Eline bir iğne battı çıktı, görevli, parmağın ucunu sıkı sıkı, bir camın üzerine sıkı sıkı kam aldı gitti...

Öğleyin birşey yedirmediler İlyas efendiye. Öğleden sonra da, o öğrenci hemşire bir şişenin içerisine koyduğu hintyağıyla beraber damladı İlyas efendinin başucuna:

— İç bunu! dedi.

İlyas efendi bir yudum aldı, ıh, dedi, bir yudum daha aldı, vık, dedi. Ama hemşire öğrenci:

— Yut yut, diyerek şişedeki hintyağın tükettirdi İlyas efendiye...

Bir de ördek tutuşturdu eline:

— Kakan gelince buna yap!...

Bu arada, nedendir bilinmez, hikmetinden sual olmaz, İlyas efendinin ateşi düşmeye başladı. Ateşi düş-tükçe gözü açıldı, hele içerde örde-ğe çişini yapmaması için diğer hastaların kendisine verdiği gayret ve kuvvetle, o günü öğleden sonra ilk

kez İlyas efendi ayağa kalkıp tuva-lete gitti... Diğer hastalar kimi ko-lundan, kimi belinden yakalamış:

— Ya ya ya, şa şa şa, İlyas efendi çok yaşa! diyerek onu saltanatla tuvalete kadar götürdüler ve aynı saltanatla geri getirip yatağına yatırdılar...

Ak sağı bir hasta:

— Ha şöyle, dedi o zaman, insan burada kendi kendine iyi olma-sını bilmeli!

Bir gün sonra İlyas efendinin filmi çekildi. Bir gün sonra da filmin neticesi alındı... Haplar iki oldu, kuturları biraz daha büyüdü, tatlara biraz daha acılaştı...

Dördüncü günün doktor:

— Dışkı muayenesi, dedi...

Beşinci günün haplar üçleşti, bir de iğne kattılar bu araya...

Bir hafta sonra, ziyarete gelen arkadaşları onu ayakta bulunca pek sevin-diler:

— Oh oh, bir haftaya kadar bir şeyciğin kalmaz, dediler...

Fakat, onun o pijamalarla ortada

dolaşmasına pek çok güldüler...

Süleyman bey:

— Ne yakışmış bu pijama sana, diyor.

Yakup bey:

— Dur yahu, bunun arası da yırtık, dedi.

İlyas efendi, solgun yüzünde, solgun güllüklemlerle onlara bakıyordu.

Süleyman bey sordu:

— Bir teşhis koyabildiler mi?

İlyas efendi:

— Bilmiyorum, dedi.

Hastanın biri:

— Koyamadılar, dedi. Arkadaşın her şeyini kontrolden geçirdiler. Fakat birşey yokmuş ki, günden güne iyileşti, dedi.

— İyileşti iyileşti, çok iyileşti, dedi başka bir hasta. Artık yemekleri de kendisine nasip oluyor...

Bir hafta daha kaldı İlyas efendi hastanede... Bu arada yatak komşusu olan bir gözü kör, yaşlı alkolik adamla dostluğu hayli ilerletti. Bir perşembe ziyaretinde de bu alkolik adamın sarı benizli, kara kaşlı kara gözlü kızı Hatice ile tanıştı... Alkolik adam:

— Sağolsun İlyas efendi, onun portakallarından, onun sigarasından geçinip gidiyoruz, diyor duzuna karısına... Sonra İlyas efendiye:

— Kızım fabrikada çalışıyor, anası da fabrikada çalışıyor... Beni görüyorsunuz, ben hastayım... diyor du...

Onlar gittikten sonra, alkolik adam başlıyordu anlatmaya:

— Bir kızım daha var, onbeşinde, şöyle o da bir onsekizine bасса, o da fabrikada işçi olarak çalışmaya başlasa, artık bana karada ölüm yok, diyor du. Ama bu ciğerler, bu ciğerler yok mu ya!...

Dışarı çıkıyor, hastanenin koridorunda sigarasını içtikten sonra, tekrar yatağına geliyor:

— Soyalım şuradan bir portakal, diyor ve İlyas efendinin dolabının kapağına yapışıyordu...

— Vallahi bir şey diyeyim mi delikanlı, pek sevdim ben seni Buradan çıkınca da uğra ha bize... Tam tarif ettiğim gibi, o sütçü var ya, sütçüden sola döneceksin, ondan sonra ya on adım, ya yirmi, adur... On numaralı kapı... Kapının rengi toz rengi... Anladın mı?

İlyas efendi:

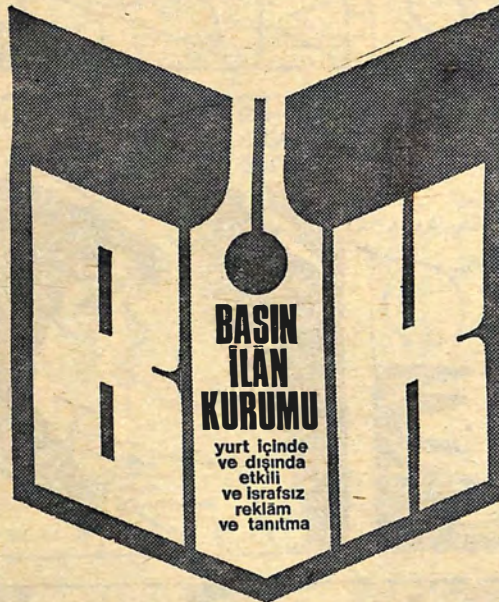
— Anladım Kâmil âbi, anladım, diyor du...

Kâmil âbiden iki gün sonra İlyas efendi de taburcu oldu. Onun taburcu olduğu gün, Yakup bey yanındaydı. Pantolonun üzülmüş yerini bir toplu iğneyle tutturdular, karan-tinada onbeş gündür çuvaların altında duran pantolonun kırıksıklığı-nı elleriyle düzelttiler ve bir arabaya atladıkları gibi evin yolunu tuttular.

Doktor, İlyas efendiye hastaneden çıktıktan sonra evinde istirahat et-mesi için bir onbeş günlük rapor daha vermişti...

Ama İlyas efendi, bu onbeş günün sadece iki gününü yatakta geçirdi. Cumartesi günü, sabahleyin erke-den traş oldu ve tam yirmi gündür çıkmadığı sokağa, sanki o sokakla-rı ilk kez görüyormuş gibi büyük bir iştihla çıktı. Kendini dinç hisse-di-yordu. İlk kez o gün başındaki dönme de kaybolmuştu... Baharın ilk müjdecileri, bir koku vardı ev-rende, burcu burcu kokan bir ko-lu. Kimbilir, rüzgârın önüne katıl-mış, hangi dağıdaki hangi dağ çiçe-ğinin kokusu-ydu bu!...

Yine o günü ilk kez daha sabah-tan karnının iyice acıktığını hisset-ti. Yolunun üstündeki bir lokantaya girdi. Hazırda hiç yemek yoktu. Yal-nız birazcık beklerse mercimek çor-bası olacaktı. Bekledi, iki kap mer-cimek çorbası içti... Biraz parkta oturdu... Hava soğuktu ama, güneş vardı. Serçeler, sanki bu güneş bir daha hiç görmeyeceklermiş gibi ci-vildışıyorlar, bir ağaçtan ötekine koşuyorlardı... (Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır . Eski ve program hazırlanır Objektif tavsiyelerde bulunulur . Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkiye Cad. no.1, kat:3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 6100 — 176)

A K B A B A

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiati : 100 kuruştur.

— Aaa, bak bak.. Ay'ın on-
dördü!..

Ah şekerim

Çok zayıf bir kadın çevresinde-
kilere anlatıyordu:

— Geçen günkü kır gezmemiz
zehir oldu! Öyle yağmur yağdı,
öyle yağmur yağdı ki, iliklerimi-
ze kadar ıslandık!

Toplulukta bulunan başka bir
kadın:

— Ah şekerim, dedi, birazcık
etiniz olsaydı, hiç değilse kemik-
leriniz yağmurdan korunurdu!

Ne yapıyormuş

Şef, büroda ışık çalan memu-
runa:

— Mösyö, dedi, çalışırken ışık
çalışmanın yasak olduğunu bilmi-
yor musunuz?

Beriki pişkin, cevap verdi:
— Evet ama ben çalışmıyorum
ki... Sadece ışık çalışıyorum!

Felâket!

Sapsarı bir yüzle madamın ya-
tak odasına giren hizmetçi:

— Mösyö, elinde büyükçe bir
pakette holde hareketsiz yatıyor!
dedi.

Kadın korkuyla bağırdı:

— Aman Allahım! Paketin üs-
tüne düşmüş, yeni yaptıracağım
elbise mi buruşturmuş olmasın
sakın!

Hakaret

Kadın, kocasına:

— Bugün arkadaşın Albert'e
gittim, dedi. Ne adammış ol!...
Yaptığı terbiyesizliği tahmin ede-
mezsin!

— Ne yaptı?
— Ne yapacak, konuştuğum sü-
re içinde belki yirmi kere esne-
di!

Biraz sonra...

Dupont genç bir kıza tanışmış, birlikte yemeğe çıkmıştı. Kız başını tabağa eğmiş yemeğini yerken, lokantaya giren ve başka bir masaya oturan orta yaşlı bir kadın, karşı masadaki gençlere bir süre baktıktan sonra çantasından çıkardığı kâğıda birşeyler yazdı, Dupont'u işaret ederek kâğıdı garsonla yolladı. Gelen kâğıtta şunlar yazıyordu: «Mösyö, yanınızdaki kız hizmetçidir ve sırtındaki elbise de onun değil, benimdir!»

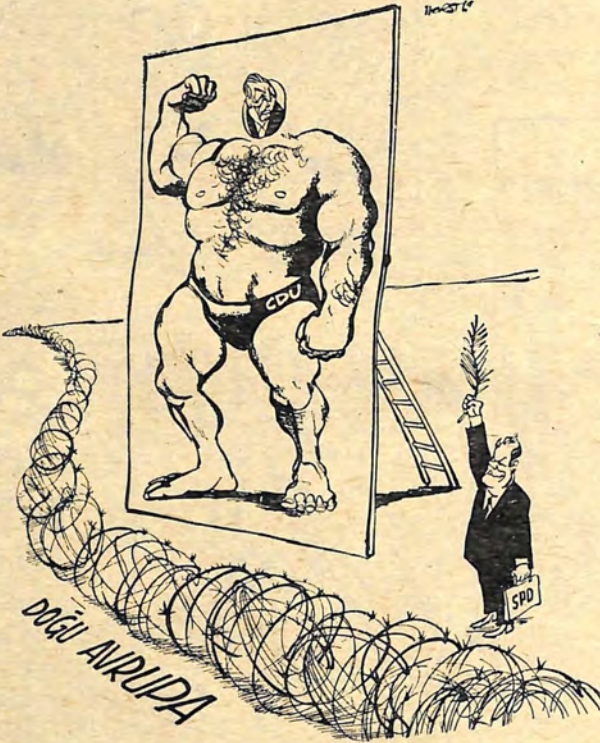
Bir dakika sonra garsonu çağıran Dupont, cevabi mesajını karşı masada oturan kadına gönderdi. Onun yolladığı kâğıtta da şöyle yazıyordu: «Bildiriniz teşekkür ederim madam. Elbiseniz için hiç endişe etmeyin. Yarın saat sonra ellerimle çıkaracağım onu!»

Görüşler

Kötümser kadın, kendisine kalan küçücük yere arabasını ko-
yamıyacağını düşünür.

İyimser erkek ise, kadının arabasını oraya koymaya çalışma-
yacağını düşünür.

— Seçimlerden sonra Almanya'da koalisyona gidiliyor. —

Kiesinger — Gel yanıma Willy, birlikten kuvvet doğar!..

— Hah, programın en heyecan-
lı yerine geldik... Şimdi ışıklar
sönecek!

— Merak etme, cep lambamı
getirdim!..

Nasıl olsa...

Geç kalan karısını merak eden
adam, nerdeyse düşünmekten çı-
lıracaktı. Nihayet kapıda bir a-
nahtar döndü, kucağındaki paket
yığının arkasından kadının ba-
şı görüldü.

— Bunlar nedir? diye sordu a-
dam.

— Aaaah, ah! diye bir iç çekti
kadın. Senin dalgınlığın yüzün-
den ayaklarına kara sular indi!
Doğum günümü unutacağımı bil-
diğim için şehri aradım taradım,
senin hesabına kendim doğum
günü hediyesi aldım!

Üstün kuvvet

Ünlü bilgine sordular:

— Her şeyden üstün bir kuvve-
tin varlığına inanır mısınız?

— İnanırım, dedi bilgin.

— Kimdir, ya da nedir meselâ?

— Karım!

İspat

Psikolog, iradesi kuvvetli bir
kimsenin bütün arzulara karşı
koyabileceğini söylerken, dinle-
yenlerden biri:

— İşte ben öyle bir insanım-
dır, dedi.

— Olabilir, diye cevap verdi
doktor. Fakat ara sıra iradenize
boyun eğdiğinizi sanıyorum.

— Ben aksini iddia ediyorum!

— Evli misiniz?

— Evet.

— Bu durum, iradenizin kurba-
nı olduğunuzu göstermiyor mu?

— Hayır efendim, karımın kur-
banı olduğumu gösteriyor!

Az öncesine kadar...

Sevinçle annesinin yanına gelen küçük:

— Doğum gününde sana ne hediye ede-
ceğimi biliyor musun? diye sordu.

— Hayır yavrum.

— Çiçeklerini koymak için kocaman bir
vazo...

— Büyük vazomuz var ya...

— Evet vardı. Ama az önce kırıldı!

Hayâl

Aşk sarhoşu delikanlı, sevgilisine:

— Fal, ya da rüya gibi şeylere inanır mı-
sınız? diye sordu.

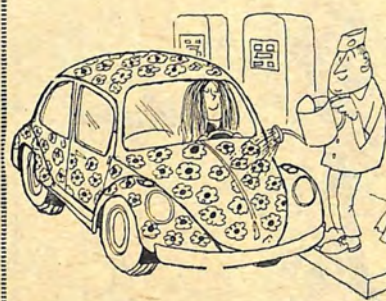
— İnanırım, dedi kız. Neden sordunuz?

— Dün gece rüyamda bana çılgınca aşık
olduğunuzu gördüm de... Siz bunu neye yo-
rarsınız?

— Rüya görmüş olmanıza!..

— Bak hele! Yosma süslüler de mi
bunu kullanıyor?

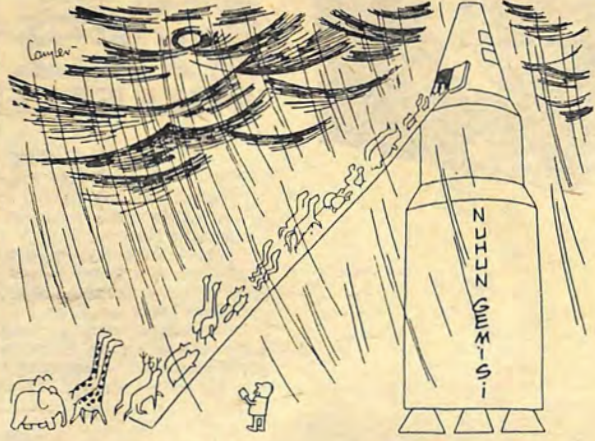

Yazısız

— BU YAZ NE KADAR YANDIĞIMI GÖRMEK İSTER MİSİNİZ ?..

Dünya
kar'ka-
tür'leri

YAZISIZ

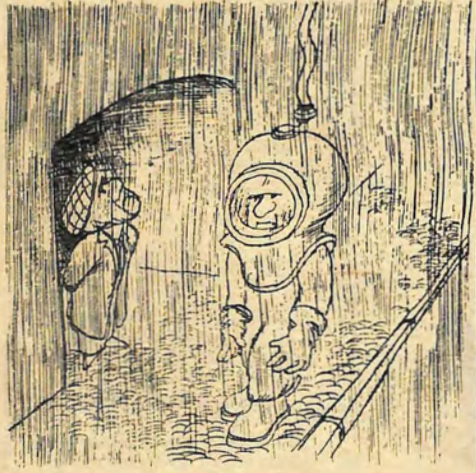
— BAK DOSTUM, ELEKT-
RİKLE İDARE EDİ-
LEN ...

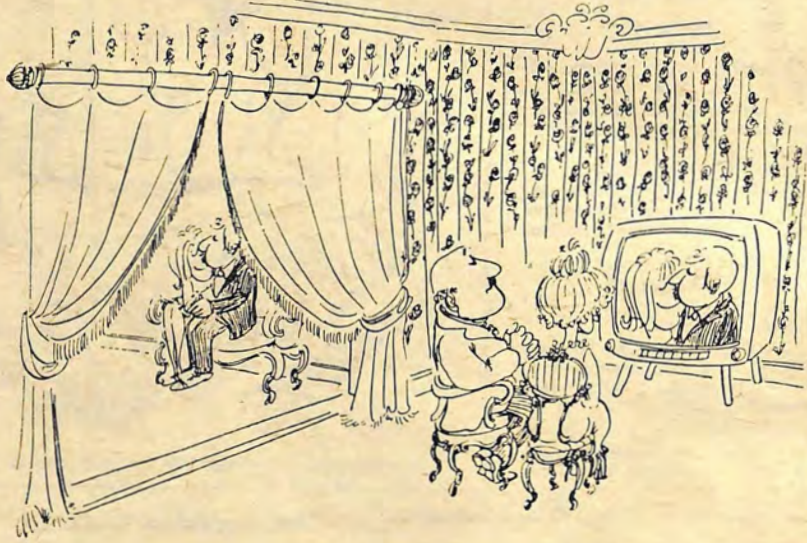
— BU OYUN-
CAK UÇAK-
LAR ...

— NE KADAR İŞE YARIYOR !..

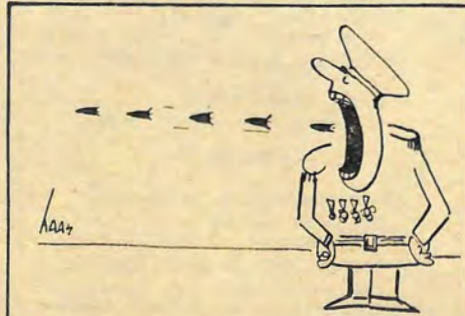
YAZISIZ

YAZISIZ

— DANSEDEREK, SİZİ KÜÇÜK DAİREMDE
GEZDİRECEĞİM !..

YAZISIZ

— DOĞUM GÜNÜ PASTANIZI KAYMAKLI
İSTEMEMİŞ MİYDİNİZ ?..

BU YILIN SON İKRAMİYE ÇEKİLİŞİNDE BİR DEFADA

MİLYON
LİRA

Kaloriferli, konforlu, beheri 100.000 lira değerinde
60 ADET APARTMAN DAİRESİ

ayrıca

5 ADET 100.000 LİRA

ve gene ayrıca

14.360 adet de 10.000 liraya kadar çeşitli
para ikramiyeleri...

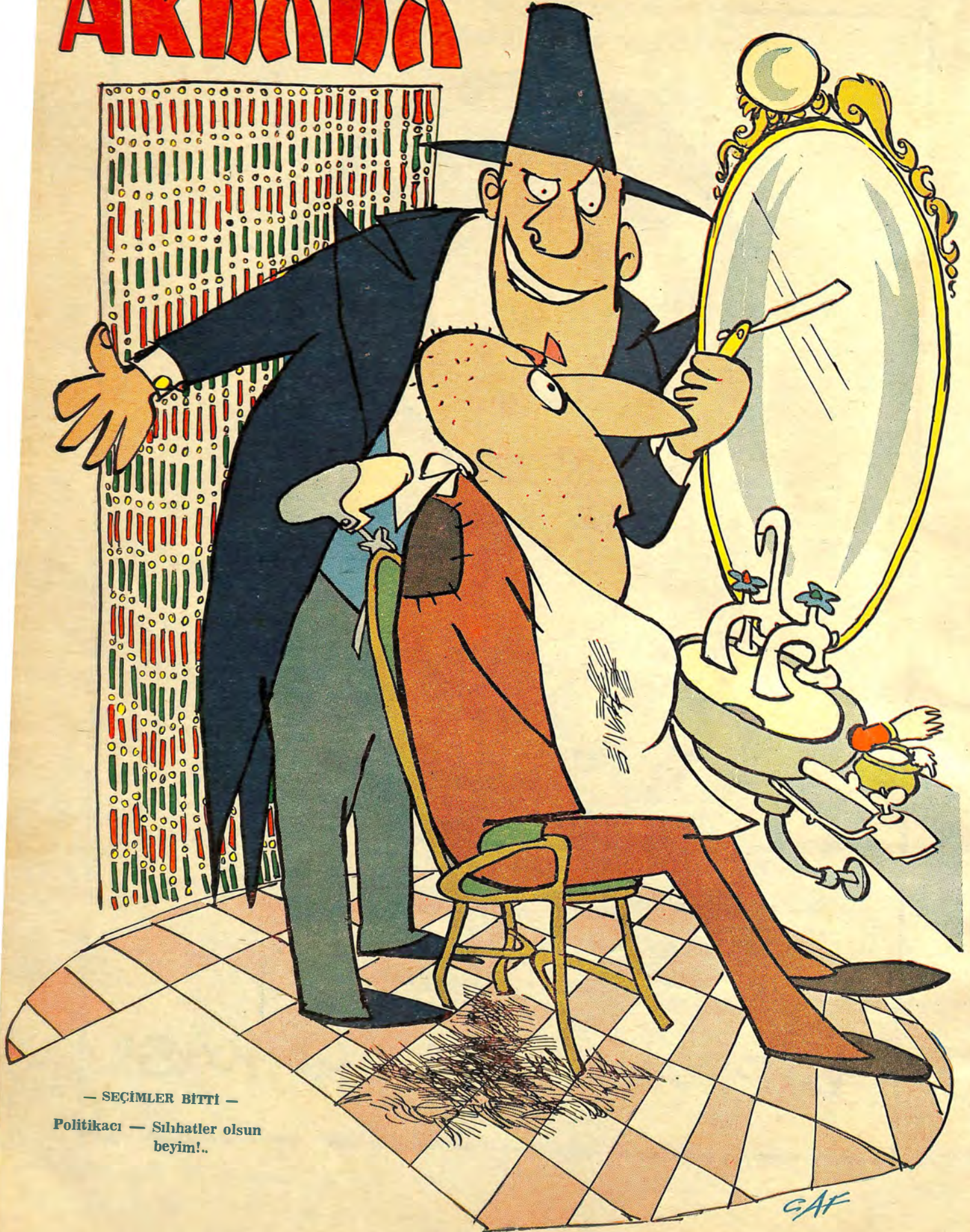
YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Y 334

(Reklâm Moran : 2111 — 178)

Akhalan

— SEÇİMLER BİTTİ —

Politikacı — Sıhhatler olsun
beyim!..